

**РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ**

ARS TRANSLATORICA

РІВНЕ - 2019

**РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ**

**A R S
T R A N S L A T O R I C A**

ВИПУСК

III

РІВНЕ - 2019

УДК 81'255.2

A 80

Ars Translatorica : зб. перекладів / Упорядники:
Є.В. Михайлова, О.В. Константинова. – Рівне : РДГУ, 2019.

A80 – Вип. 3. – 76 с.

Ars Translatorica : The Collection of Translations / Compilers:
Ye.V. Mykhailova, O.V. Konstantinova. – Rivne : RSUH, 2019.
– Issue 3. – 76 p.

У збірник увійшли переклади англійських, німецьких, російських та турецьких творів українською мовою: художня проза, поезія, дитяча література. Збірник призначений для всіх, хто цікавиться проблемами перекладознавства.

The Collection includes Ukrainian translations of English, German, Russian and Turkish fiction, poetry, children's literature. The Collection is intended for a wide circle of the theory and practice of translation admirers.

УДК 81'255.2

Редакційна колегія:

Головний редактор – Деменчук О.В., д-р філол. наук, професор

Відповідальні редактори – Константинова О.В., канд. філол. наук, доцент

Михайлова Є.В., канд. філол. наук, доцент

Члени редакційної колегії:

Павлова О.І., канд. філол. наук, професор; Аладько Д.О., канд. філол. наук, доцент; Калініченко М.М., канд. філол. наук, доцент; Кучма Т.В., канд. філол. наук, доцент; Орел І.І., канд. філол. наук, доцент; Павловська Л.О., канд. філол. наук, доцент; Тарасюк Н.Ю., канд. філол. наук, доцент; Чеберяк А.М., канд. філол. наук, доцент.

Рекомендовано до друку вченою радою

Рівненського державного гуманітарного університету

(протокол № 2 від 26.09.2019 р.)

© Автори публікацій, 2019

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2019

ПЕРЕДМОВА

Збірник перекладів «ARS TRANSLATORICA» (Випуск 3) об'єднує переклади професійних перекладачів і студентів, які представили свої перші експерименти на перекладацькій ниві. У збірник увійшли переклади українською мовою з невеликих англійських, німецьких, російських та турецьких творів або уривків із них.

Основною метою видання є популяризація та розвиток україномовного перекладу, зокрема шляхом залучення до цієї справи початківців – студентів філологічних спеціальностей, які шукають свій шлях у професії і часто не мають змоги випробувати себе, потребують професійної підтримки і поради від досвідчених колег. Сподіваємося, що їхній дебют матиме гідне продовження, і молоде покоління тлумачів творчо і плідно працюватиме задля зближення української культури з культурами світу та задля розквіту і збагачення української мови.

Редколегія збірника

ARS TRANSLATORICA

ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

<i>Аладько Дмитро</i>	ВИДІННЯ У ВОГНІ КАМІНА	7
<i>Газдун Мія</i>	БЕЗЖУРНИЙ ШЕПІТ	8
<i>Гнатенко Сергій</i>	МІСЯЦЬ І МИША	11
<i>Кравцова Марія</i>	ЛИСОВОЛОСКО ТА ШЕСТЕРО ВЕДМЕДІВ	14
<i>Кравцова Марія</i>	МІЙ ТАЄМНИЙ ЄДИНОРІГ ДРУЗИ НАЗАВЖДИ	17
<i>Кравцова Марія</i>	ПАН МАДЖЕЙКА ТА ПОТЯГ-ПРИМАРА	19
<i>Кравцова Марія</i>	ПАН РІЗДВО	24
<i>Кравцова Марія</i>	ПРИБУЛЕЦЬ ІЗ 7Б	28
<i>Кравцова Марія</i>	ПРИВИД ІЗ ЗАМКУ КОДЛІН КАСА	30
<i>Кришталюк Ганна</i>	ТАТІВ ДРАКОН	33
<i>Мельник Вікторія</i>	КОЛИ СЯГНЕШ ТИ СИВОЧОЛИХ ЛІТ	37
<i>Мельничук Анастасія</i>	Я АНГЛІЄЦЬ, А ЦЕ НЬЮ-ЙОРК	38
<i>Мельничук Анастасія</i>	СОЛОДКІ МРІЇ	41
<i>Науменко Ольга</i>	ДУЖЕ ДОБРЕ	43
<i>Науменко Ольга</i>	ЗОЗУЛІ	44
<i>Науменко Ольга</i>	ПІСНЯ ФЕЙ	45
<i>Науменко Ольга</i>	РОЗМАЛЬОВАНА ЗАВІСА (УРИВОК)	46
<i>Пронь Романа</i>	МОЯ БРИГАНТИНО!	48
<i>Урбанович Галина</i>	УСПІХ ЦЕ –	49
<i>Харик Вікторія</i>	ПОРАДИ ДІВЧАТКАМ	51

ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

<i>Зубченко Святослав</i>	ПОСЕЙДОН	54
-------------------------------	----------	----

ARS TRANSLATORICA

ПЕРЕКЛАДИ З РОСІЙСЬКОЇ МОВИ

<i>Демиденко Ольга</i>	МАРИНА ЦВЕТАЄВА	56
<i>Демиденко Ольга</i>	БЕЛЛА АХМАДУЛІНА	63
<i>Демиденко Ольга</i>	АННА АХМАТОВА	65
<i>Демиденко Ольга</i>	ВЕРОНІКА ТУШНОВА	65
<i>Демиденко Ольга</i>	ЕДУАРД АСАДОВ	67

ПЕРЕКЛАДИ З ТУРЕЦЬКОЇ МОВИ

<i>Михайлова Анна</i>	УТЕЧА	70
Відомості про перекладачів		75

ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Аладько Дмитро

R.L. Stevenson

ARMIES IN THE FIRE

The lamps now glitter down the street;
Faintly sound the falling feet;
And the blue even slowly falls
About the garden trees and walls.

Now in the falling of the gloom
The red fire paints the empty room:
And warmly on the roof it looks,
And flickers on the back of books.

Armies march by tower and spire
Of cities blazing, in the fire;--
Till as I gaze with staring eyes,
The armies fall, the lustre dies.

Then once again the glow returns;
Again the phantom city burns;
And down the red-hot valley, lo!
The phantom armies marching go!

Blinking embers, tell me true
Where are those armies marching to,
And what the burning city is
That crumbles in your furnaces!

ВИДІННЯ У ВОГНІ КАМІНА

На вулицях горять вже ліхтарі,
Вдалечині тиха хода зникає.
Впав синій вечір, наче уві сні,
Дерева та кущі в садках звиває.

Пітьма пусту кімнату огортає,

ARS TRANSLATORICA

Червоне полум'я на стінах грає,
Фарбує стелю теплими мазками,
Книжковими кресає корінцями.

Каміна спалахи – як міста шпилі,
На них накочуються армій хвилі.
Замріяно за ними споглядаю:
Вогонь стухає – і вони спливають.

Знов полум'я чоло здіймає –
Примарне місто знов палає.
Солдати теж зібрались в путь –
Вогняним долом жваво йдуть.

Жаринки, що згасають у печі,
Чи встигнете розповісти мені,
Куди ті армії торують шлях,
І що за місто зникло у тінях?

Газдун Мія

George Michael

CARELESS WHISPER

I feel so unsure
As I take your hand and lead you to the dance floor
As the music dies, something in your eyes
Calls to mind the silver screen
And all its sad good-byes

I'm never gonna dance again
Guilty feet have got no rhythm
Though it's easy to pretend
I know you're not a fool

I should've known better than to cheat a friend
And waste the chance that I've been given
So I'm never gonna dance again
The way I danced with you

Time can never mend
The careless whispers of a good friend
To the heart and mind
Ignorance is kind

ARS TRANSLATORICA

There's no comfort in the truth
Pain is all you'll find

I'm never gonna dance again
Guilty feet have got no rhythm
Though it's easy to pretend
I know you're not a fool

I should've known better than to cheat a friend
And waste the chance that I've been given
So I'm never gonna dance again
The way I danced with you

Never without your love...

Tonight the music seems so loud
I wish that we could lose this crowd
Maybe it's better this way
We'd hurt each other with the things we'd want to say

We could have been so good together
We could have lived this dance forever
But no one's gonna dance with me
Please stay

And I'm never gonna dance again
Guilty feet have got no rhythm
Though it's easy to pretend
I know you're not a fool

Should've known better than to cheat a friend
And waste the chance that I've been given
So I'm never gonna dance again
The way I danced with you

Now that you're gone...
Now that you're gone...
Now that you're gone ...
Was what I did so wrong? (so wrong)
That you had to leave me alone

БЕЗЖУРНИЙ ШЕПІТ

Так невпевнено я почуваюся,
Коли за руку тебе беру і веду до танцю.
Музика стиха – й у твоїх очах
Кадри сцен сумних з кіно,
Там всі прощаються.

Не затанцюю знову я,
Зрадливі ноги в такт не підуть,
«Нормально все» – так вдає би я,
Знаю, ти не дурна.

Я не хотів, але кохання зрадив.
І шанс, тобою даний, втратив.
Тож я не затанцюю знову,
Так, як танцював з тобою.

Час не забува
Безжурний шепіт доброго друга.
Поки розум спить,
Серце не болить.
Спокій в правді не шукай,
Болем все кипить.

Назавжди любов моя...

Сьогодні музика гучна.
Якби ж десь зникла ця юрба,
А може, на краще все йде,
Нас не поранить необачне слово вже.

Разом були б ми гарна пара
Й усе життя протанцювала б
Зі мною ти.
Та ніхто не запросить мене,
Стій, не йди.

Й не затанцюю знову я,
Зрадливі ноги в такт не підуть.
«Нормально все» – так вдає би я,
Знаю, ти не дурна.

Я не хотів, але кохання зрадив.
І шанс, тобою даний, втратив.

Тож я не зтанцюю знову,
Так, як танцював з тобою.

Та ти пішла...
Та ти пішла...
Та ти пішла...
Що я вчинив – ганьба?
Ганьба, тому самотній я.

Гнатенко Сергій

Cat Rambo

THE MOON AND THE MOUSE

The mouse sang to the moon.

He sang, "Great Wheel of Cheese in the sky, eaten by the Mysterious and restored each month to hover again, grant me a favor. Grant me a bride."

The moon peered down at him, for while it had heard many petitions from all manner of creature, and while many people had, on occasion asked it, the moon, to marry them, no one had ever before said, "Grant me a bride."

The moon said, "How would I give you a bride?"

The mouse replied, "Give me one of the young women that pledge themselves to you, who hunt with silver arrows, and are chaste and seemly in their speech."

The moon smiled a little and said, not ungently, "I think perhaps you are misnotioned there. Those wild girls are not for you."

"Well," said the mouse, "then make me a bride out of the tender white cheese of your backside, a cheese-bride who speaks little but is round-fleshed and plump as a dumpling."

"Oh," said the moon. "That would not end well at all."

"Then I leave it to you, for you are so much wiser than I am," the mouse said, letting his gaze fall to the ground before peering up hopefully through his lashes.

The moon felt, like most people being flattered, the urge not to disappoint the mouse, and so it thought a while on the subject as it whirled about the earth, and for three days people remarked on the blankness of its face, until finally it smiled to itself.

The moon is the Queen of mirrors, for she borrows her own light from her brother the sun. And so she took a little mirror and enchanted it, and when she set it before the mouse, he saw nothing

ARS TRANSLATORICA

but an image of a smaller mouse, with pale white fur, who resembled him in every other aspect but her sex.

He stared, wide-eyed, whiskers trembling with deep emotion, at his bride, who returned the gaze just as intently.

"She cannot speak," the moon said, "but she will always listen to you."

So the mouse took the bride the moon had granted him and lived with her for a year and a day before he returned to the moon, dissatisfied.

The moon peered down at him again and took a while to remember him, for she sees many creatures every night, and many speak to her. "What do you want?" she said.

"My bride is not satisfactory," said the mouse.

"Not satisfactory are words for a thing," said the moon. "Is your wife a thing?"

The mouse paused, sensing danger lurking underneath the words. Every wise being knows that few things are more mercurial than the moon's mood. So he picked his words as carefully as though stealing crumbs of cheese from a trap. "I talk to my wife, but she says nothing back."

"I warned you of that in the beginning," the moon said. "You wanted a bride with bridled words, and I gave you the closest mouthed thing I could."

The mouse looked sidelong at her, tilting his head so the moonlight fell on his long eyelashes and liquid eyes. After all, it had worked before.

But the moon remained unswayed. "Few people can say that the moon has granted them anything, and you alone a bride. You should be content in your uniqueness."

Disgruntled, the mouse returned home. But he found there nothing, as the moon had known he would, for when his reflection had vanished from the home, so had his bride, though she, like him, had gone out the front door.

This is why the mice say, Don't ask the moon for anything.

This is why the moon says, Don't grant the wishes of mice, for they always come to naught.

But what the mouse's wandering bride would say, no one knows.

МІСЯЦЬ І МИША

Миша співав до Місяця.

Він співав: «Велике небесне колесо сиру, щомісяця поїдене Таємничим і відроджене, щоб знову висіти, даруй мені послугу. Даруй мені наречену».

Місяць придивлявся до нього, бо хоч і довгий час вислуховував чимало прохань від усіляких істот, і, хоча багато людей принагідно просили його, Місяця, одружити їх, ніхто ще ніколи не сказав: «Дай мені наречену».

Місяць сказав: «Як би я міг дарувати тобі наречену?»

Миша відповів: «Дай мені одну з тих молодих жінок, що віддаються служінню тобі, що полюють срібними стрілами, невинні та благопристойні у своїх речах».

Місяць трохи посміхнувся й не без ніжності сказав: «Я думаю, що, певне, ти помиляєшся. Ці палкі дівчата не для тебе».

«Ну, — сказав Миша, — тоді зроби мені наречену з ніжного білого сиру твого протилежного боку, сирну наречену, яка мало говорить, але кругленька і пухка, як вареник».

«О, — сказав Місяць, — це взагалі не закінчилося б добром».

«Тоді я залишаю це на твій розсуд, бо ти набагато мудріший за мене,» — сказав Миша, потупившись у підлогу, перш ніж з надією визирнути крізь вії.

Місяць відчув, як і більшість людей, яких улещують, не поспішати розчаровувати Мишу, і тому він замислився над цим, обертаючись навколо землі, і три дні люди помічали занепокоєння на його обличчі, коли, нарешті, він не усміхнувся сам собі.

Місяць — Король дзеркал, бо запозичує власне світло у свого брата — Сонця. І тому, взявши маленьке дзеркальце, зачарував його, тож коли він встановив його перед Мишею, той не побачив нічого, крім зображення меншої миші, з блідо-білим хутром, що нагадувала його у всьому, крім статі.

Широко розплющеними очима він споглядав із тремтячими від сильних емоцій вусами свою наречену, що розглядала його не менш пильно.

«Вона не може говорити, — сказав Місяць, — але вона завжди буде слухати тебе».

Тож Миша взяв наречену, яку Місяць дарував йому, і прожив з нею рік і один день, перш ніж невдоволено повернутися до Місяця.

Місяць знову придивився до нього і призадумався, щоб згадати, хто це, бо щовечора бачить багато істот, і з багатьма з них розмовляє.

«Чого ти хочеш?» — сказав він.

«Моя наречена не підходить,» — сказав Миша.

«Не підходити може річ, — сказав Місяць. — Твоя дружина — річ?»

Миша зробив паузу, відчуваючи небезпеку, що ховається поміж словами. Кожна мудра істота знає, мало що мінливіше, ніж

настрій Місяця. Тож він підібрав свої слова так обережно, ніби крав крихти сиру з мишоловки: «Я розмовляю зі своєю дружиною, але вона нічого не відповідає».

«Я попереджав про це на початку — сказав Місяць. — Ти хотів малослівну наречену, і я дав наймовчазнішу».

Миша скося подивився на нього, нахиливши голову так, щоб місячне світло падало на його довгі вії і сяючі очі. Зрештою, це спрацювало раніше.

Та Місяць залишився непорушним. «Мало хто може сказати, що Місяць дарував їм що-небудь, а ти отримав наречену. Ти маєш бути вдоволений своєю унікальністю».

Незадоволений, Миша повернувся додому. Але він нічого там не знайшов, як і замислював Місяць, бо коли його відображення зникло з дому, то і його наречена вийшла за двері.

Ось чому миші говорять: «Не просіть нічого в Місяця».

Ось чому Місяць каже: «Не виконуйте побажання миші, бо вони ні до чого не ведуть».

Та що б сказала наречена-втікачка Миші, нікому не взнати.

Кравцова Марія

Dick King-Smith

Baldilocks and the Six Bears
(excerpt)

There was once a magic forest full of fine tall trees.

In it lived not only animals, but – because it was a magic forest – fairies and pixies and elves and goblins. Some of the goblins were full of mischief and some of the elves were rather spiteful, but on the whole the fairy people were a happy lot. All except one.

He was a hobgoblin, quite young, not bad-looking; he might even have been thought handsome except for one thing.

He hadn't a hair on his head.

Someone – probably an elf – had named him Baldilocks, and that was what everyone called him.

Baldilocks had never had a great deal of hair, and what he did have had gradually fallen out, till now he had none at all.

How said he was. How he envied all the other fairy people their fine locks and tresses, each time they met, at the full moon.

In a clearing among the trees was a huge fairy-ring, and in the middle of this ring sat the wisest fairy of them all. She was known as the Queen of the Forest.

As usual, everyone laughed when Baldilocks came into the fairy-ring.

ARS TRANSLATORICA

'Baldilocks!' someone – probably an elf – would shout, and then the pixies would titter and the elves would snigger and the goblins would chuckle and the fairies would giggle. All except one.

She was a little red-haired fairy, not specially beautiful but with such a kindly face. She alone did not laugh at the bald hobgoblin.

One night, when everyone was teasing poor Baldilocks as usual, the Queen of the Forest called for silence. Then she said to Baldilocks, 'Would you like to grow a fine head of hair?'

'Oh, I would, Your Majesty!' cried the hobgoblin. 'But how do I go about it?'

'Ask a bear,' said the Queen of the Forest, and not a word more would she say.

The very next morning Baldilocks set out to find a bear. It did not take him long. He came to a muddy pool, and there was a big brown bear, catching frogs.

'Excuse me,' said Baldilocks. 'Could you tell me how to grow a fine head of hair?'

The brown bear looked carefully at the hobgoblin. He knew that the only way a bald person can grow hair is by rubbing bear's grease into his scalp. But he wasn't going to say that, because he knew that the only way to get bear's grease is to kill a bear and melt him down.

He picked up a pawful of mud.

'Rub this into your scalp,' said the brown bear.

So Baldilocks took the sticky mud and rubbed it on his head. It was full of wriggling things and it smelt horrid. But it didn't make one single hair grow.

The next bear Baldilocks met was a big black one. It was robbing a wild-bees' nest.

'Excuse me,' said Baldilocks. 'Could you tell me how to grow a fine head of hair?'

The black bear looked carefully at the hobgoblin. He too knew the only way for a bald person to grow hair.

ЛИСОВОЛОСКО ТА ШЕСТЕРО ВЕДМЕДІВ

(уривок)

Був собі колись зачарований ліс повний гарних високих дерев.

У ньому жили не лише тварини, але й – тому що це був чарівний ліс – феї і чарівниці, і ельфи, і гобліни. Деякі гобліни були дуже пустотливі, а деякі ельфи були дуже злобні, але в цілому чарівні люди були щасливцями. Усі, крім одного.

ARS TRANSLATORICA

Це був гобґоблін – досить молодий, не страшко; його навіть можна було б назвати гарним, якби не одна річ.

У нього на голові не було волосся.

Хтось – напевно, ельф – назвав його Лисоволоско і саме так усі його кликали.

У Лисоволоска ніколи не було особливо багато волосся, а те що було, зрештою повипадало, і ось зараз він взагалі його не мав.

Яким же сумним він був. Як заздрив він усім іншим чарівним людям, що мали гарне довге волосся і кучері кожного разу як зустрічався з ними за повного місяця.

На галявині серед дерев було величезне кружало для фей, а в центрі цього кружала сиділа найрозумніша з усіх фей. Відома вона була як Королева лісу.

Зазвичай всі сміялися, коли Лисоволоско заходив до кружала для фей.

«Лисоволоско!» – кричав хтось – напевно, ельф, – і тоді чарівниці хихотіли, а ельфи насміхалися, а гобліни підсміювалися, а феї гикали. Усі, крім однієї.

Це була маленька рудоволоса фея, не особливо гарна, але з таким добрим обличчям! Вона одна не сміялася із лисого гобґобліна.

Якось уночі, коли всі як завжди дражнили бідного Лисоволоска, Королева лісу закликала до тиші. Тоді вона звернулася до Лисоволоска: «Хотів би ти відростити копицю гарного волосся?»

«О, так, Ваша Величносте! – закричав гобґоблін. – Але як це зробити?»

«Запитай ведмедя», – відповіла Королева лісу, і ні слова більше не мовила вона.

Наступного ж ранку Лисоволоско вирушив шукати ведмедя. Довго він не шукав. Він прийшов до каламутного ставочка і там був великий коричневий ведмідь, який ловив жаб.

«Даруйте, – мовив Лисоволоско. – Чи могли б Ви мені підказати як відростити копицю гарного волосся?»

Коричневий ведмідь подивися з осторогою на гобґобліна. Він знав, що єдиним способом, щоб відростити лисій людині волосся є втерти в шкіру голови жир ведмедя. Але він не збирався про це розповідати, бо знав, що єдиним способом, щоб отримати жир ведмедя є вбити ведмедя і розтопити жир.

Він набрав у лапу каламуті.

«Увітри це собі в шкіру голови», – сказав коричневий ведмідь.

Тож Лисоволоско взяв липку каламуть і втер її собі в голову. У ній було повно прутиків, і вона жахливо пахла. Але від цього не виросло жоднісінької волосини.

Наступним ведмедем, якого зустрів Лисоволоско, був великий чорний ведмідь. Він крав мед з вулику диких бджіл.

«Даруйте, - мовив Лисоволоско. - Чи не могли б Ви мені підказати, як відростити копицю гарного волосся?»

Чорний ведмідь подивися з осторогою на гобгобліна. Він теж знав той єдиний спосіб, щоб відростити лисій людині волосся.

Кравцова Марія

Linda Chapman

**MY SECRET UNICORN
FRIENDS FOREVER**

(excerpt)

‘Are you ready, Twilight?’ Lauren whispered.

Twilight nodded. ‘Yes.’ He touched his glittering silver horn to the rock of rose quartz on the ground before them. ‘Cedar Creek Riding Camp! he declared.

A purple mist swirled over the rock and its pinky-grey surface began to shine like a mirror. As the smoke cleared, Lauren saw a picture appearing. It showed a large grassy campsite with a horse barn, paddocks, three white cabins with window boxes full of flowers and a long low central building. Dark woods fringed the fields. Through them, Lauren could see the silvery gleam of a creek in the moonlight.

‘Oh, wow!’ Lauren breathed as she looked at Cedar Creek Camp. She was stroking Twilight’s neck in delight. Most of the time, Twilight looked just like any other ordinary grey pony, but when Lauren said the words of the Turning Spell he changed into a beautiful white unicorn who could talk, do magic and fly. One of his magic powers meant that when he touched his horn to a rock of rose quartz he could see anything he wanted, anywhere in the world.

‘That’s where we’ll be tomorrow night,’ Twilight said, gazing into the rock.

Lauren nodded. She and Twilight were going to the camp for six days. Mel, Lauren’s best friend, was going too, with her pony, Shadow. ‘It’s going to be so cool,’ Lauren told Twilight happily. ‘We get to showjump and do cross-country and go for rides in the woods and there’s all the other stuff like camp fires and swimming in the creek.’

'I'm really looking forward to meeting the other ponies,' Twilight said.

'Yeah,' agreed Lauren. 'And all the new people. I wonder who Mel and I will be sharing our cabin with.'

'Only a few hours till we find out,' Twilight said excitedly.

Reluctantly, Lauren pulled her eyes away from the image in front of her. 'I think we should go home now. We're going to have to be up early in the morning.'

Twilight nodded. As he took his horn away from the rock, the picture faded. Lauren climbed on to his warm back. Cantering forward, Twilight plunged into the sky. As they swooped through the trees, Lauren's long fair hair whipped back from her face. Excitement buzzed through her as she thought about the next day. What was riding camp going to be like? She couldn't wait to find out!

**МІЙ ТАЄМНИЙ ЄДИНОРІГ
ДРУЗІ НАЗАВЖДИ
(уривок)**

«Ти готовий, Сутінку?» прошепотіла Лорен.

Сутінок закивав. «Так». Він торкнувся своїм лискучим срібним рогом рожевого кварцу, що лежав перед ними на землі. «Кінний табір у Сідар Крік!» – виголосив він.

Пурпурова імла завирувала над камінцем, і його рожевувато-сіра поверхня почала виблискувати як дзеркало. Коли розсіявся дим, Лорен побачила, як з'являється образ. Було видно великий табір з безліччю рослинності, де були конюшня, загони, три білих хатинки із віконними горщиками повними квітів та довгою присадкуватою центральною будівлею. Темний ліс облямовував поля. У ньому Лорен побачила сріблястий проблиск річки в місячному сяйві.

«Ова!», – Лорен перевела дух дивлячись на табір в Сідар Крік. Вона в захваті гладила Сутінка по гриві. Зазвичай Сутінок виглядав як будь-який інший звичайнісінький сірий поні, але коли Лорен промовляла Перетворювальне заклинання, він обертався на гарного білого єдинорога, який умів розмовляти, чаклувати та літати. Одна з його магічних сил дозволяла побачити будь-що, що він хотів, будь-де у світі, коли він доторкався рогом до рожевого кварцу.

«Ось де ми будемо завтра увечері», – сказав Сутінок, вдивляючись у камінець.

ARS TRANSLATORICA

Лорен закивала. Вони з Сутінком збиралися в табір на шість днів. Мел, найкраща подруга Лорен, теж їхала із Тінню - своїм поні. «Буде так класно, - щасливо заговорила Лорен до Сутінка. - Ми потрапимо на конкур, крос кантрі, будемо прогулюватися лісом і робити купу інших речей, наприклад сидітимемо біля багаття, плаватимемо у річці».

«Я й справді дочекатися не можу, щоб зустрітися з іншими поні», - сказав Сутінок.

«Так», - погодилася Лорен. - І з багатьма новими людьми. Цікаво, з ким ми з Мел житимемо у хатинці?».

«Лише кілька годин і ми дізнаємося», - сказав Сутінок із захватом.

Лорен неохоче відвела погляд від картини, що була перед нею: «Думаю, нам вже треба йти додому. Завтра рано вставати».

Сутінок закивав. Коли він забрав свій ріг від камінця, картина поступово зникла. Лорен залізла на його теплу спину. Галопуючи вперед, Сутінок здійнявся у небо. Вони мчали між дерев і вітер розмаював довге світле волосся Лорен. Хвилювання переповнювало її, коли вона думала про завтрашній день. На що буде схожий кінний табір? Вона не могла дочекатися, щоби побачити!

Кравцова Марія

Humphrey Carpenter

MR MAJEIKA AND THE GHOST TRAIN

(excerpt)

1. Hamish gets a letter

Somebody had stuck a poster on the wall just outside St Barty's School:

Opening next week

ADVENTURE GALAXY

The most exciting theme park in Britain!

Fairy-tale Castles - Space Rides

Roller-coasters - Haunted Houses

Don't wait to come and try it!!

Most of Class Three were gathered round the poster. 'That looks exciting,' said Jody.

ARS TRANSLATORICA

'You bet,' said Thomas. 'Pete and I went to an adventure park for our birthday treat.' (Thomas and Pete were twins.) 'It was the best day of our lives.'

'The rides were absolutely fabulous,' agreed Pete. 'There was a thing called the Giant Catapult, which shot you right up into the sky. It was really neat. I loved it.'

'No you didn't,' said Thomas. 'You were sick all over me.'

'And *you* were terrified in the Haunted House,' said Pete.

'Those Haunted Houses are boring,' said Jody. 'Just people dressed up as skeletons, jumping out at you and shouting "Boo!"'

'This one was different,' explained Thomas. 'It was all done with lasers, and there were really horrid shapes coming at you out of the walls, making screeching noises.'

'You were so frightened you shut your eyes and stuck your fingers in your ears,' said Pete.

'No I didn't,' said Thomas, and they began to have a fight about it, which was only stopped by the bell ringing for the start of school.

When they got to their classroom, Mr Majeika was there, waiting to take the register. Mr Majeika had once been a wizard, and sometimes strange things happened when he was teaching Class Three. But most of the time he had to do the same boring things as other teachers, like taking the register, and getting cross with people who were late or badly behaved.

This morning, Hamish Bigmore was late. Mr Majeika didn't seem to be cross about this. 'I think he likes it when Hamish is late,' Jody whispered to Pete, 'because then he doesn't have to put up with Hamish being rude to him, and causing trouble all the time.'

'Now, everyone,' said Mr Majeika, when he had finished the register, 'I've got a letter here, from the people who are opening the new Adventure Galaxy theme park, just down the road. They say that anyone who wants to can have a free ticket for the opening day.'

Class Three cheered, and everyone said they would like tickets, so Mr Majeika began to hand them out. It was now that Hamish Bigmore walked through the door.

He had a pocket computer game in his hand. It was playing loud music, and was making bleeping noises, and Hamish didn't take his eyes off it even for a moment, as he walked to his place and sat down.

'Hamish,' warned Mr Majeika, 'put that thing away at once.' Hamish Bigmore didn't even bother to answer; he just went on playing the computer game. 'If you won't do what I say,' said Mr Majeika, growing very angry, 'I shall have to - have to -'

ARS TRANSLATORICA

The trouble was, he didn't know what. During his first term teaching Class Three, Mr Majeika had turned Hamish into a frog, and it had been very hard to turn him back again. Since then, he had tried other magical punishments for Hamish's bad behaviour, but each time they had gone wrong.

'I'll tell you what you can do, Mr Majeika,' said Hamish, grinning - and still playing his computer game while he talked. 'You can send me into this game, so I can really play it myself, and not just press buttons. How about that?'

Mr Majeika shook his head. It was just the sort of thing he found himself doing, when he muttered a spell over Hamish without stopping to think. He could imagine all the bother there would be if Hamish got into the computer game. There would have to be spells to fetch him out again, and probably they would bring all the creatures and things in the computer game out into the classroom too, and it would be ages before everything was back to normal.

'No, I've got a better idea,' said Mr Majeika. 'If you don't put that thing down at once, Hamish, I won't let you have your free ticket for the opening of Adventure Galaxy.'

Hamish seemed to be so surprised that he *did* stop playing the computer game. 'Adventure Galaxy?' he said, his mouth dropping open. 'You must be joking, Mr Majeika. You don't really think *I* want to go to that playground for little babies?'

'It isn't for babies, Hamish,' said Jody. 'It sounds very exciting.'

'You think it's *exciting*, do you?' sneered Hamish at Jody. 'Likkle baby Jody likes fairy-tale castles, does she? And likkle pretend haunted houses, where likkle pretend ghosties say boo to her? All right, likkle Jody, you go off to likkle Adventure Galaxy, and leave me here with something a bit more grown up.' He started playing the computer game again.

Mr Majeika was getting so angry that he knew in a moment he'd lose his temper, and there *would* be a spell, whether he meant to do it or not. Fortunately, just then, the classroom door opened.

It was Mr Potter, the head teacher of St Barty's, and he was holding an envelope. 'Excuse me, Mr Majeika,' he said, 'but I have a letter here for Hmish Bigmore. It's marked "Urgent", so I thought I'd bring it in at once.' He gave it to Hamish, and went away again.

**ПАН МАДЖЕЙКА ТА ПОТЯГ-ПРИМАРА
(уривок)**

1. Геміш отримує листа

Хтось повісив на стіні школи Святого Барті оголошення:

**Відкриваємося наступного тижня –
ПРИГОДНИЦЬКА ГАЛАКТИКА
Найбільш захоплюючий парк атракціонів у Великобританії!
Казкові замки – Космічні польоти
Американські гірки – Будинки з привидами
Не зволікай – прийди і спробуй!!**

Майже весь третій клас зібрався довкола цього оголошення.
«Це має бути круто», – сказала Джоді.

«Ще б пак! – сказав Томас. – Нам із Пітом подарували похід у парк атракціонів на день народження». (Томас та Піт були близнятами).

«Це був найкращий день у нашому житті».

«Атракціони були справді суперовими, – погодився Піт. – Там була така штука, називається Гігантська Рогатка, яка вистрілювала тобою аж у небо. Це дійсно було класно. Мені дуже сподобалось».

«Неправда, – сказав Томас. – Тебе знудило прямісінько на мене».

«А тебе страх посів у Будинку з привидами», – відказав Піт.

«Ці будинки з привидами нудні, – сказала Джоді. – Просто люди перевдягнуті в скелетів вистрибують до тебе і кричать: «У-у-у!»».

«Там було не так, – пояснив Томас. – Все було зроблено за допомогою лазерів, і зі стін на тебе виходили справді жаскі фігури, які страшно вищали».

«Ти був такий наляканий, що закрив очі і затулив вуха пальцями», – сказав Піт.

«Неправда», – відказав Томас, і в них почалася через це суперечка, яку зміг зупинити тільки дзвоник, що означав початок шкільного дня.

Коли вони зайшли до класу, пан Маджейка вже був там, очікуючи, щоб відмітити присутніх. Колись пан Маджейка був чаклуном, і подекуди траплялися дивні речі, коли він учив третій клас. Але більшість часу він мав виконувати ті ж нудні речі, що і решта вчителів, як, наприклад, відмічати присутніх і злоститися на тих, хто запізнився чи погано поведився.

Цього ранку запізнився Геміш Бігмор. Пан Маджейка, здається, не злостився через це. «Думаю, йому подобається, коли Геміш запізнюється, – Джоді прошепотіла Піту, – бо тоді йому не

треба миритися з грубощами Геміша і тим, що він вічно створює проблеми».

«Отож, увага! - сказав пан Маджейка, коли він закінчив робити переклик. - У мене тут лист від людей, які поруч відкривають парк атракціонів Пригодницька галактика. Вони кажуть, що всі охочі можуть отримати безкоштовний квиток на день відкриття».

Третій клас ожвавів і усі виявили бажання отримати квиток, тож пан Маджейка почав роздавати білети. Саме в цей момент Геміш Бігмор зайшов до класу.

У нього в руці була кишенькова комп'ютерна гра. Вона видавала гучну музику та пищала і Геміш ні на хвилину не відводив від неї очей ідучи до свого місця, а тоді сів.

«Геміше, - попередив пан Маджейка, - негайно відклади це». Геміш Бігмор навіть і не думав відповідати; він просто далі грав у комп'ютерну гру. «Якщо ти не зробиш те, що я кажу, - сказав пан Маджейка спалахуючи гнівом, - мені доведеться ... доведеться ...».

Проблема була в тому, що він не знав що ж йому доведеться зробити. Навчаючи третій клас у першому семестрі, пан Маджейка перетворив Геміша на жабу, і йому було дуже важко повернути його назад у людину. З того часу він пробував інші магичні покарання за погану поведінку Геміша, проте кожного разу щось ішло не так.

«Я скажу Вам, що Ви можете зробити, пане Маджейка, - сказав Геміш шкірячись і все ще граючи у свою комп'ютерну гру. - Можете відправити мене у цю гру, щоб я міг сам у неї зіграти, а не просто натискати на кнопки. Як щодо цього?»

Пан Маджейка похитав головою. Він усвідомив, що саме це і робить, коли, не довго думаючи, мимрив замовляння над Гемішем. Він міг собі уявити весь той клопіт, що виникне, якщо Геміш потрапить до комп'ютерної гри. Потрібні будуть заклинання, щоб знову його витягти назад, і, можливо, вони також перенесуть усіх тварин і речі з комп'ютерної гри до класу, і мине вічність перш ніж все повернеться на свої місця.

«Ні, у мене краща ідея, - сказав пан Маджейка. - Якщо ти негайно не відкладеш цю річ, Геміше, я не дозволю тобі отримати безкоштовний квиток на день відкриття Пригодницької галактики».

Геміш, здавалося, був настільки здивованим, що він таки припинив грати у комп'ютерну гру. «Пригодницька галактика? - сказав він роззявивши рота. - Ви, певно, жартуйте, пане Маджейка. Ви ж не думаєте, що я хочу піти на цей майданчик для маленьких діточок?»

«Це не для дітей, Геміше, - відказала Джоді. - Це має бути круто». «Ти думаєш там *круто*, так? - Геміш насміхався з Джоді. - Маненькій дитинці Джоді подобаються казкові замки, так? І маненька вірити у будинки з привидами, де маненька вдавати, що поторочі кажуть їй «у-у-у»? Добре, маненька Джоді, іди собі в Пригодницьку галактику для малявок, а мене лиши тут зі справами для дорослих». Він знову продовжив грати в комп'ютерну гру.

Пан Маджейка почав так гніватися, що розумів - зараз він втратить терпіння і таки *прокаже* замовляння, хоче він цього чи ні. На щастя, саме в цей момент двері класу відчинилися.

Це був пан Поттер, директор школи Святого Барті, з конвертом у руці. «Вибачте, пане Маджейка, - сказав він, - але у мене тут лист для Геміша Біґмора. На ньому позначка «Терміново», тож я подумав, що одразу його принесу». Він віддав його Гемішу і знову пішов геть.

Кравцова Марія

Roger Hargreaves

MR. CHRISTMAS
(excerpt)

In my snow-covered cottage at the South Pole I was having breakfast.

Christmas Pudding!

That frosty morning, as I was popping the last piece of marmalade-covered plum pudding into my mouth, there was a knock on the door of Mistletoe Cottage.

When I opened the door, I saw that it was the postman.

"Hello, Percy," I said. "Come on in out of the cold."

"Don't mind if I do," replied Percy. "There's a bit of a nip in the air today."

"I've got a letter for you," said Percy. "And as it has a North Pole postmark, I suppose it's from your uncle."

Everybody at the South Pole knows about my famous uncle who lives at the North Pole.

"Good old Father Christmas," I chuckled. "Haven't heard from him for ages!"

"Well," remarked Percy, "thanks for the warm-up. I had better be off now."

ARS TRANSLATORICA

I opened the envelope.

“Dear Nephew,” read the letter, “I hope all is well down there. We are busy as usual up here, getting things organized for Christmas. Which is one of the reasons I am writing to you.

“Can you help?”

“Each year I am finding it more and more difficult to get round all those Mr. Men! There seem to be so many of them all over the place, and I was wondering if, this year, as a big favour to your old uncle, you could stand in for me?”

“Hoping you can help. Your ever loving uncle.”

That very evening I put through a long distance call to North Pole 253.

“Hello?” chuckled a rather deep, rumbly voice at the other end of the telephone, “Father Christmas speaking!”

“Hello Uncle,” I said. “Your letter arrived this morning, and I’d love to help!”

“Oh good for you,” the voice rumbled in my ear. “If you have a pencil and paper, I’ll give you the Mr Men’s names and addresses.”

“I’d no idea there was so many of them,” I said.

“Do you think you can manage?” asked my famous uncle. “I’ll lend you a couple of reindeer if you like.”

“Oh no,” I said. “I can manage.”

I read through the list of Mr. Men while I was having supper.

“This is going to keep me busy,” I said. “First things first,” I thought to myself. “And the first thing I need is transport!”

“And the first thing to do if I need transport,” I thought as I chewed, “is to talk to the Wizard!”

Wizard Winterbottom!

The following morning, I set off to see the Wizard.

It had been snowing again during the night, and I was quite out of breath by the time I arrived at Wizzard Winterbottom’s castle.

I must say it’s the biggest castle I’ve ever seen.

Mind you, it has to be big, because Wizard Winterbottom is a giant.

And there, goodness knows how many times taller than me, stood the huge figure of Wizard Winterbottom.

“Christmas!” he boomed in a voice that made my head spin. “How nice to see you! Come in! Follow me!”

“Now,” thundered Wizard Winterbottom. “What brings you here on a cold winter’s morning like this?”

I told him all about my famous uncle, and all about how I’d been asked to help, and all about the Mr Men, and all about where they lived, and all about the fact that I needed transport. Special transport!

ARS TRANSLATORICA

“Humph!” retorted the Wizard.

“Can you help me?” I asked hopefully.

“Yes,” he said eventually. “But I can’t do anything until the middle of the next week!”

“Thank you very much,” I replied.

“Goodbye!” I shouted, but he didn’t hear me, he was already too busy thinking.

Exactly two weeks later I paid a return visit to the enormous castle.

“Hello, Christmas,” boomed the giant voice.

He took me into the kitchen, lifted me up on to his enormous table, and set me down with a bit of a bump.

“There’s your transport,” said Wizard Winterbottom.

“But that’s your teapot!” I said in bewilderment.

“You’ve heard of flying saucers,” he laughed. “Well, you’re looking at the world’s flying teapot!”

“Gosh,” I said. “How does it work?”

“Teabags,” came the thunderous reply.

ПАН РІЗДВО (уривок)

Снідав я у своєму засніженому будиночку на Південному полюсі.

Різдвяний пудинг!

Того морозного ранку, саме тоді, коли я записав останній шматочок сливового пудингу вкритого мармеладом до рота, у двері Будиночку-Омели постукали.

Коли я відчинив, то побачив, що це поштар.

«Привіт, Персі, - сказав я. - Заходь - там зимно».

«Що ж, не відмовляюся, - відповів Персі. - Сьогодні мороз трохи кусає».

«У мене лист для тебе, - сказав Персі. - На ньому поштова марка Північного полюса тож, певно, він від твого дядька».

Усі на Південному полюсі знають про мого славетного дядька, який живе на Північному полюсі.

«Старий добрий Дід Мороз, - захікав я. - Вічність вже не чув від нього вістей!»

«Що ж, - зауважив Персі, - дякую за тепло. Мені вже час іти». Я відкрив конверт.

ARS TRANSLATORICA

«Дорогий племіннику, - писало у листі, - сподіваюся, у тебе все гаразд. Як і завжди, ми тут дуже заклопотані - готуємося до Різдва. Це одна з причин, чому я тобі пишу.

Чи міг би ти допомогти?

Кожного року мені все важче обходити всіх цих Панів Чоловічків. Їх так багацько усюди і тому, чи не міг би ти цього року зробити величезну послугу своєму старенькому дядькові і підмінити його?

Сподіваюся, ти зможеш допомогти.

З любов'ю,
твій дядько».

Того самого вечора я задзвонив на Північний полюс 253.

«Алло? - захихикали доволі звучним, гуркітливим голосом на іншому кінці слухавки, - Дід Мороз слухає!»

«Привіт, дядько, - сказав я. - Вранці прийшов твій лист і я з радістю допоможу тобі!»

«Молодець, - його голос загримкотів мені у вусі. - Якщо у тебе є папір та олівець, я дам тобі імена та адреси цих Панів Чоловічків».

«Я навіть і не думав, що їх так багато», - відповів я.

«Думаєш, ти впораєшся? - запитав мій славетний дядько. - Якщо хочеш, я позичу тобі декілька північних оленів».

«О ні, - відповів я. - Впораюся».

Вечеряючи, я переглянув список Панів Чоловічків.

«Мені буде чим зайнятися», - сказав я. «Але все по черзі, - подумалось мені. - І перше, що мені потрібно - це транспорт!»

«А перше, що мені треба зробити, якщо мені потрібен транспорт, - подумав я, пережовуючи - це поговорити з Чаклуном!»

Чаклуном Зимаденцем!

Наступного ранку я попрямував до Чаклуна.

Вночі знову сніжило, і доки я дійшов до будиночку Чаклуна Зимаденця, то доволі захекався.

Мушу визнати, це найбільший будиночок, який я коли-небудь бачив.

Хоча він мусив бути великим, адже Чаклун Зимаденець є велетнем.

І ось, бозна в скільки разів більша за мене, стояла величезна постать Чаклуна Зимаденця.

«Різдво! - прогримів він голосом, від якого у мене голова пішла обертом. - Як приємно тебе бачити! Заходь! Ходи за мною!»

«Що ж, - прогуркотів Чаклун Зимаденець. - Що тебе привело до мене такого холодного зимового ранку?»

Я розповів йому усе про мого славетного дядька, і усе про те, як він попросив мене про допомогу, і усе про цих Панів Чоловічків, і усе про те, де вони жили, і усе про те, що мені був потрібен транспорт. Особливий транспорт!

«Гм!» - швидко відповів Чаклун.

«Можеш мені допомогти?» - запитав я з надією.

«Так, - зрештою відповів він. - Але нічого не можу вдіяти аж до середини наступного тижня!»

«Дуже вдячний», - відказав я.

«Прощавай!» - крикнув я, але він мене вже не чув - він був вже надто заклопотаний своїми думками.

Рівно через два тижні я знову навідався до величезного будиночку.

«Привіт, Різдво!», - прогрімів голос велетня.

Він відвів мене до кухні, підніс над своїм гігантським столом і доволі гучно посадив.

«Ось твій транспорт», - сказав Чаклун Зимаденець.

«Але ж це твій чайник!» - зауважив я з подивом.

«Ти ж чув про летючі тарілки, - засміявся він. - Що ж, ти дивишся на перший у світі летючий чайник!»

«Овва! - сказав я. - Як це працює?»

«Чайні пакетики», - прогрімало у відповідь.

Кравцова Марія

Dick King-Smith

THE ALIEN AT 7B

(excerpt)

At first sight the Alien looked like a sausage. It was pinkish, its skin was shiny, and, like a sausage, it seemed long and thick and fat, all at the same time.

There were differences however.

To begin with, it was the size of a very large pig (if you can imagine a legless, earless pig), and then again, unlike any sausage, it had a pair of small round eyes and, between them, a mouth shaped like the opening of a letter-box. What's more, the Alien had a second pair of eyes and a second mouth at the other end of its body, so that there was no knowing which was its front and which was its rear.

It lay, motionless, on the lawn in the small front garden of 7B, Marine View, Littleton-on-Sea.

Though the round eyes and the oblong slits were open, the creature was so still that a cheeky sparrow hopped up to one of the letter-box mouths and, cocking his head on one side, peered in.

Suddenly there was a sound like a sharply indrawn breath, and the bird was sucked from sight. A slight tremor rippled down the body of the Alien, and then, after a moment, a little cloud of feathers blew out of the other mouth.

For a while, nothing else happened. It was early in the morning and few people were about yet in the little seaside town. The curtains of the house in Marine View were still drawn, and the only inhabitant of 7B to be seen was a large ginger tomcat, which emerged from a flap in the back door and sauntered round the front garden.

At sight of the Alien, he stopped dead in his tracks, ears pricked, tail twitching. But seeing no movement, the cat inched forward and cautiously sniffed at the side of the fat pink body. Then, curious, he moved to one end of the thing, where a few brown feathers lay on the ground.

ПРИБУЛЕЦЬ ІЗ 7Б

(уривок)

З першого погляду Прибулець скидався на сосиску. Він був рожевуватим, із лискучою шкірою і, як сосиска, він виглядав довгим і широким, і грубим – усе нараз.

Однак були і відмінності.

Для початку, він був розміром із велику свиню (якщо можете собі уявити безногу, безвуху свиню), і знову ж, на відміну від будь-якої сосиски він мав два маленьких круглих ока, а між ними – рот схожий на отвір поштової скриньки. Надто, Прибулець мав ще два ока і другий рот із іншої сторони тіла, тож було невтямки де у нього перед, а де зад.

Він лежав нерухомий на газоні маленького присадку перед будинком 7Б на вулиці Марін В'ю у містечку Литтон-он-Сі.

Хоча його круглі очі та довгасті щілини були відкриті, створіння було настільки незворушне, що нахабний горобець підскочив до одного з його скринькоподібних ротів і, схиливши голову на один бік зазирнув усередину.

Раптом пролунав звук схожий на різкий вдих і пташку всотало з поля зору. Легке дрижання пройшло хвилиною по тілу

Прибульця, а тоді, за якусь мить, через інший рот вилетіла хмаринка пір'я.

Якийсь час більше нічого не відбувалося. Ранок був раннім і на вулицях маленького узбережного містечка ще не було багато людей. Вікна будинку на Марін В'ю все ще були завішені і єдиним мешканцем 7Б якого можна було побачити був великий рижуватий кіт, який з'явився із лазу в задніх дверях і прогулювався по присадку.

Побачивши Прибульця, він застиг на місці, нагострив вуха, смикнув хвостом. Але не побачивши руху, кіт поплентався далі й обачно принюхався там, де було товсте рожеве тіло.

Потім, зацікавлений він пішов до того кінця предмету, де поруч на землі лежало кілька коричневих пір'їн

Кравцова Марія

Dick King-Smith

THE GHOST AT CODLIN CASTLE
(excerpt)

'Gran,' said Peter as his grandmother was tucking him up in bed, 'd'you believe in ghosts?'

'Oh yes,' said his grandmother.

'So d'you know a good ghost story to tell me?'

'Now?'

'Yes.'

'All right.'

Like a great many ghosts (said Gran), Sir Anthony Appleby was wary of people. It was the fuss they made when they came upon him, in the winding corridors and steep stone stairways of Codlin Castle.

Some screamed and ran, some stood rooted to the spot, trembling and ashen-faced, some fainted. But no one ever said a kind word to him. In fact, no one had spoken a word of any kind to him since his death in 1688. In time past, things had not been so bad, for then the only inhabitants of Codlin Castle had been the Appleby family and their servants; all were quite used to the ghost of Sir Anthony, and thought they may not have spoken to him, at least they were no trouble to him.

Nowadays things were different for the Appleby fortunes had dwindled over the centuries, until finally one of Sir Anthony's descendants had been forced to sell the family seat.

ARS TRANSLATORICA

Now it was known as the Codlin Castle Hotel, where well-to-do folk came to stray, to sleep in canopied four-posters and to eat rich meals in the medieval Banqueting Hall. Sir Anthony kept bumping into them in the corridors and stairways, and all of them, it seemed, were frightened of ghosts.

‘A fellow can’t get any peace these days,’ said Sir Anthony grumpily (like all ghosts, he talked to himself a great deal). ‘One look at me and they lose their heads,’ and then he allowed himself a smile, for though dressed in the costume of his age – doublet and hose, flowing cloak, high ruffed collar, sword by his side – he was, as always, carrying his head underneath one arm.

For three hundred and forty-two years he had carried it thus, ever since that fateful day when, as one of her courtiers, he had accompanied Queen Elizabeth on a visit to her fleet at Tilbury.

On the dockside there was a large puddle, and the Queen stopped before it.

‘Your cloak, Sir Anthony,’ she said.

Sir Anthony hesitated.

‘Majesty?’ he said.

‘I may have the heart and stomach of a king,’ said Queen Elizabeth, ‘but I have the feet of a weak and feeble woman and I don’t want to get them wet. Cast your cloak upon yonder puddle.’

‘But Your Majesty,’ said Sir Anthony Appleby, ‘it is a brand-new cloak and it will get all muddy,’ at which the Queen ordered that he be taken straight away to the Tower of London and there beheaded, while Sir Walter Raleigh hastily threw down his own cloak.

The years and indeed the centuries slipped by. One sultry summer’s night in 1930, the stable clock was striking twelve as the ghost made his way along a stone-flagged passageway in the West Wing, his head tucked underneath his left arm. This was how he usually carried it, to leave his sword-arm free, though sometimes he changed sides for the head was quite heavy. Once, a couple of hundred years ago, he had tried balancing it on top of his neck, just for fun, but this had not been a success. A serving-wench had come upon him suddenly in the castle kitchens, making him jump so that the head fell off and rolled along the floor, at which the wretched girl, a newcomer, had died of fright.

ПРИВИД ІЗ ЗАМКУ КОДЛІН КАСЛ

«Ба, – звернувся Пітер до своєї бабусі тоді, як вона турботливо кутала його в ковдру, – ти віриш в привидів?»

«Ще б пак!» – одповіла бабуся.

«Тож ти розповіси мені якусь гарну історію про привида?»

«Зараз?»

«Так».

«Гаразд».

Як і більшість привидів (сказала бабуся), сер Ентоні Еплбай з насторогою відносився до людей. Не тому, що вони могли завдати йому шкоди. Це сталося вже багато років тому. А тому, що вони зчиняли галас, коли нашттовхувалися на нього у вихлястих коридорах та на стрімких кам'яних сходах замку Кодлін Касл.

Дехто верещав і тікав, дехто завмирав на місці, мов укопаний і тремтів із блідим, мов полотно обличчям, а дехто млів. Проте ніхто і ніколи не промовив йому доброго слова. Насправді, ніхто не промовив до нього взагалі хоч якесь слово аж від дня його смерті в 1588 році. У минулому все було не так погано, адже єдиними мешканцями замку Кодлін Касл була родина Еплбай та її слуги; усі вже звикли до привида сера Ентоні і хоча вони з ним не розмовляли, проте не завдавали йому клопоту. Тепер же все змінилося, бо статок родини Еплбай зменшився за століття аж доки, зрештою, один із нащадків сера Ентоні був змушений продати сімейний маєток.

Зараз він був відомим як готель Кодлін Касл до якого приїздив грошовитий люд, щоб поспати у ліжках із балдахінами і поїсти їжу для багатих у середньовічному бенкетному залі. Сер Ентоні постійно нашттовхувався на них у коридорах і на сходах, і всі вони, здавалося, боялися привидів.

«У наші дні чолов'яга не може знайти собі спокою, – казав роздратовано Сер Ентоні (як і всі привиди, він багацько із собою розмовляв). – Один лише погляд на мене, і вони втрачають свою голову», – і тоді він дозволяв собі усмішку, адже хоча і був він в одязі свого часу – дублет і шоси, широкий плащ, високий гофрований комірець, при собі меч – він завжди носив у руці свою голову.

Вже триста сорок два роки носив він її так від того доленосного дня, коли він, як один із придворних, супроводжував королеву Єлизавету з її візитом до флоту у місті Тілбері.

На причалі була велика калюжа і королева зупинилася перед нею.

«Ваш плащ, сере Ентоні», – сказала вона.

Сер Ентоні завагався.

«Ваша Величносте?» – мовив він.

«Можливо у мене серце і шлунок короля, – сказала Єлизавета, – але ноги у мене слабкої та безсилої жінки і я не хочу їх промочити. Киньте свій плащ на он ту калюжу».

«Але Ваша Величносте, – сказав сер Ентоні Еплбай, – це ж новісінький плащ і він весь забрудниться», – тоді королева наказала, щоб його негайно відвели до Лондонського Тауера і там стратили, а сер Уолтер Релі поспіхом кинув додолу свій власний плащ.

Промайнули роки і цілі століття. Однієї спекотної літньої ночі 1930 року годинник вибивав дванадцятку, коли привид ішов пасажем у західному крилі, що був викладений кам'яними плитами, зі своєю головою, яка надійно лежала в його лівій руці. Саме так він зазвичай носив її, щоби вивільнити праву руку для меча, хоча подекуди він міняв руки, бо голова була досить-таки важкою. Одного разу, декілька сотень років тому, він спробував втримати її на шиї, просто для забави, проте безуспішно. У кухні замку на нього раптово наскочила бідолашна служниця, від чого він підстрибнув, що аж голова відлетіла і покотилася по підлозі, від чого бідолашна новенька дівчина померла зі страху.

Кришталюк Ганна

Ruth Stiles Gannett

MY FATHER'S DRAGON

Chapter Two

MY FATHER RUNS AWAY

«Wild Island is practically cut in two by a very wide and muddy river,» continued the cat. «This river begins near one end of the island and flows into the ocean at the other. Now the animals there are very lazy, and they used to hate having to go all the way around the beginning of this river to get to the other side of the island. It made visiting inconvenient and mail deliveries slow, particularly during the Christmas rush. Crocodiles could have carried passengers and mail across the river, but crocodiles are very moody, and not the least bit dependable, and are always looking for something to eat. They don't care if the animals have to walk around the river, so that's just what the animals did for many years.»

«But what does all this have to do with airplanes?» asked my father, who thought the cat was taking an awfully long time to explain.

ARS TRANSLATORICA

«Be patient, Elmer,» said the cat, and she went on with the story. «One day about four months before I arrived on Wild Island a baby dragon fell from a low-flying cloud onto the bank of the river. He was too young to fly very well, and besides, he had bruised one wing quite badly, so he couldn't get back to his cloud. The animals found him soon afterwards and everybody said, 'Why, this is just exactly what we've needed all these years!' They tied a big rope around his neck and waited for the wing to get well. This was going to end all their crossing-the-river troubles.»

«I've never seen a dragon,» said my father. «Did you see him? How big is he?»

«Oh, yes, indeed I saw the dragon. In fact, we became great friends,» said the cat. «I used to hide in the bushes and talk to him when nobody was around. He's not a very big dragon, about the size of a large black bear, although I imagine he's grown quite a bit since I left. He's got a long tail and yellow and blue stripes. His horn and eyes and the bottoms of his feet are bright red, and he has gold-colored wings.»

«Oh, how wonderful!» said my father. «What did the animals do with him when his wing got well?»

«They started training him to carry passengers, and even though he is just a baby dragon, they work him all day and all night too sometimes. They make him carry loads that are much too heavy, and if he complains, they twist his wings and beat him. He's always tied to a stake on a rope just long enough to go across the river. His only friends are the crocodiles, who say 'Hello' to him once a week if they don't forget. Really, he's the most miserable animal I've ever come across. When I left I promised I'd try to help him someday, although I couldn't see how. The rope around his neck is about the biggest, toughest rope you can imagine, with so many knots it would take days to untie them all.»

«Anyway, when you were talking about airplanes, you gave me a good idea. Now, I'm quite sure that if you were able to rescue the dragon, which wouldn't be the least bit easy, he'd let you ride him most anywhere, provided you were nice to him, of course. How about trying it?»

«Oh, I'd love to,» said my father, and he was so angry at his mother for being rude to the cat that he didn't feel the least bit sad about running away from home for a while.

That very afternoon my father and the cat went down to the docks to see about ships going to the Island of Tangerina. They found out that a ship would be sailing the next week, so right away they started planning for the rescue of the dragon. The cat was a great

help in suggesting things for my father to take with him, and she told him everything she knew about Wild Island. Of course, she was too old to go along.

Everything had to be kept very secret, so when they found or bought anything to take on the trip they hid it behind a rock in the park. The night before my father sailed he borrowed his father's knapsack and he and the cat packed everything very carefully. He took chewing gum, two dozen pink lollipops, a package of rubber bands, black rubber boots, a compass, a tooth brush and a tube of tooth paste, six magnifying glasses, a very sharp jackknife, a comb and a hairbrush, seven hair ribbons of different colors, an empty grain bag with a label saying «Cranberry,» some clean clothes, and enough food to last my father while he was on the ship. He couldn't live on mice, so he took twenty-five peanut butter and jelly sandwiches and six apples, because that's all the apples he could find in the pantry.

When everything was packed my father and the cat went down to the docks to the ship. A night watchman was on duty, so while the cat made loud queer noises to distract his attention, my father ran over the gangplank onto the ship. He went down into the hold and hid among some bags of wheat. The ship sailed early the next morning.

ТАТІВ ДРАКОН

Розділ другий **МІЙ БАТЬКО ТІКАЄ**

«Дикий Острів, фактично, розділений надвоє дуже широкою і болотистою річкою», – продовжувала кицька. «Ця річка починається в одному кінці острова і тече в океан в іншому. Тепер тварини там дуже ліниві і їм було не до вподоби обходити весь початок річки, щоб добратися на інший бік острова. Тому відвідувати острів було дуже незручно, а доставка пошти сповільнювалася, особливо у час Різдвяного поспіху. Крокодили могли б перевозити пасажирів і пошту через річку, але настрої крокодилів дуже мінливий, на них важко покладатися і вони знаходяться у постійному пошуку їжі. До того ж вони не зважають на те, що тварини змушені обходити річку і роблять це вже багато років».

«Але як це все пов'язано з літаками?» – запитав мій тато, йому здавалося, що кицька надто довго пояснює.

«Будь терплячим, Елмере», – сказала кицька і продовжила свою оповідь. «Одного дня, близько чотирьох місяців до мого

прибуття на Дикий Острів, драконеня впало з хмари, що низько летіла, на берег річки. Воно було надто мале і не вміло добре літати. Крім того у нього стався сильний забій одного крила, а тому він не міг повернутися на хмару. Через деякий час його знайшли тварини і всі вигукнули: «О, це саме те, що нам було потрібно всі ці роки!» Вони зав'язали велику мотузку навколо його шиї і чекали поки загоїться його крило. З'явилася надія на завершення усіх їхніх проблем з перетином річки.»

«Я ніколи не бачив дракона», – сказав мій батько. «Ти бачила його? Він великий?» «О так, справді, я бачила дракона. Ми дійсно дуже затоваришували», – сказала киця. «Я мала звичку ховатися в кущах і розмовляти з ним, коли нікого не було поруч. Він не дуже великий дракон, розміром з великого чорного ведмедя. Я все ж сподіваюся, що він трохи виріс з того часу як я покинула острів. У нього довгий хвіст і жовто-сині смужки. Його ріг, очі та стопи яскраво червоні, а також у нього є крила золотого кольору.»

«О, як чудово!» – сказав мій тато. «Що з ним робили тварини, коли його крило стало здоровим?»

«Вони почали тренувати його для перевезення пасажирів і хоча він ще драконеня, вони експлуатують його весь день, а деколи також всю ніч. Вони змушують його перевозити надто важкі вантажі, а якщо він скаржиться, то скручують його крила і б'ють. Його завжди прив'язують до стовпа мотузкою, довжина якої дозволяє йому перейти річку. Єдині його друзі – крокодили, які вітаються з ним раз на тиждень, якщо не забувають. Насправді, він найжалюгідніша тварина, яку я коли-небудь зустрічала. Коли я залишала острів, я пообіцяла, що одного дня допоможу йому, хоча не знала, як саме. У нього на шиї найбільша й найміцніша мотузка, яку тільки можна уявити, до того ж на ній стільки вузлів, що потрібні роки, щоб розв'язати їх.»

«У будь-якому разі, коли ти говорив про літаки, ти наштотхнув мене на гарну думку. Зараз я впевнена, що якщо ти б спробував урятувати дракона, що звичайно не було б легко, він би дозволив тобі поїхати верхи на ньому будь-куди, звичайно за гарного поводження з ним. Ну як, спробуєш?»

«О, я б з радістю,» – сказав мій батько, а він був такий сердитий на свою матір за її грубість до киці, що йому не було анітрохи сумно, коли він вирішив втекти з дому на якийсь час.»

У розпал того самого дня мій батько та киця пішли до доків, щоб дізнатися про кораблі, які прямують до острова Мандаринія. Вони дізналися, що корабель попливе туди наступного тижня. Отже, вони відразу почали планувати порятунок дракона. Киця чудово допомогла з вибором речей для подорожі, а також

розповіла все, що знала, про Дикий Острів. Вона ж, безперечно, була вже надто стара, щоб їхати туди.

Усе мало бути у секреті, а тому речі, які вони знаходили або купляли для подорожі, ховалися за каменем у парку. У ніч перед відплиттям мій тато взяв рюкзак свого батька і вони з кицею спакували все дуже ретельно. Він узяв жувальну гумку, дві дюжини рожевих льодяників, упаковку гумових стрічок, чорні гумові чоботи, компас, зубну щітку та тубик зубної пасти, шість збільшуваних скелець, дуже гострий складаний ніж, гребінець і щітку для волосся, сім різнокольорових стрічок для волосся, пустий мішок для зерна з ярликом «Журавлина», трохи чистого одягу та достатньо їжі для перебування мого тата на кораблі. Він не міг харчуватися мишами, а тому взяв двадцять п'ять бутербродів з арахісовим маслом і желе та шість яблук, це усі яблука, які можна було знайти в коморі.

Коли все було спакковано, тато з кицею спустилися до доків, де був корабель. Нічний сторож був на чергуванні, тому поки киця голосним нявчанням відволікала його увагу, мій тато швидко пробіг трапом і опинився на кораблі. Він спустився до трюму і сховався серед мішків із пшеницею. Корабель відплив рановранці.

Мельник Вікторія

William Butler Yeats

WHEN YOU ARE OLD

When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

КОЛИ СЯГНЕШ ТИ СИВОЧОЛИХ ЛІТ

Коли сягнеш ти сивочолих літ
Й, гойдаючись, на книзі спиниш погляд,
Згадай, як був він завжди поряд,
Той блиск очей, що зник, як квітки цвіт.

Багато різного було в житті:
Була за грацію й красу любима.
Та біль в очах і душу пілігрима
Лиш тільки він упізнавав й любив в тобі.

Проте, згадавши давні рани,
Зітхаєш, що кохання вже пройшло.
У горах спершу прихисток знайшло,
Та все ж полинуло в зіркові океани.

Мельничук Анастасія

Sting

ENGLISHMAN IN NEW YORK

I don't drink coffee I take tea my dear
I like my toast done on one side
And you can hear it in my accent when I talk
I'm an Englishman in New York

See me walking down Fifth Avenue
A walking cane here at my side
I take it everywhere I walk
I'm an Englishman in New York

I'm an alien
I'm a legal alien
I'm an Englishman in New York

I'm an alien
I'm a legal alien
I'm an Englishman in New York

If "manners maketh man" as someone said
Then he's the hero of the day
It takes a man to suffer ignorance and smile

ARS TRANSLATORICA

Be yourself no matter what they say

I'm an alien
I'm a legal alien
I'm an Englishman in New York

I'm an alien
I'm a legal alien
I'm an Englishman in New York

Modesty, propriety can lead to notoriety
You could end up as the only one
Gentleness, sobriety are rare in this society
At night a candle's brighter than the sun

Takes more than combat gear to make a man
Takes more than license for a gun
Confront your enemies, avoid them when you can
A gentleman will walk but never run
If "manners maketh man" as someone said
Then he's the hero of the day
It takes a man to suffer ignorance and smile
Be yourself no matter what they say

I'm an alien
I'm a legal alien
I'm an Englishman in New York

I'm an alien
I'm a legal alien
I'm an Englishman in New York

Я АНГЛІЄЦЬ, А ЦЕ НЬЮ-ЙОРК

Я не п'ю каву, я беру чай, мила.
Я люблю смажений тост.
Чуєш мій акцент, коли я говорю?
Я англiєць, а це Нью-Йорк.

Спускаюсь вниз – ось П'ята авеню,
Зі мною супутник мій – ціпок.
Він є зі мною, де би я не був,

ARS TRANSLATORICA

Я англієць, а це Нью-Йорк.

Іноземець я,
законний іноземець я.
Я англієць, а це Нью-Йорк.

Кажуть вихованість – мужність,
Якщо це так, то ти герой.
Щоб витерпіти грубість, просто посміхнись,
Будь собою, викинь з голови, не злись.

Стриманість і гідність приносять дурну славу,
В кінці можеш залишитись один.
Людянність і розум нечасто зустрічаю,
Але вночі свічу видніше за сонце.

Камуфляж не робить тебе чоловіком,
Не робить це й ліцензія на зброю.
Борись з ворогами, уникай провокацій,
Чоловік може піти, але ніколи не тікатиме.

Кажуть вихованість – мужність,
Якщо це так, то ти герой.
Щоб витерпіти грубість просто посміхнись,
Будь собою, викинь з голови, не злись.

Іноземець я,
законний іноземець я.
Я англієць, а це Нью-Йорк.

Іноземець я,
законний іноземець я.
Я англієць, а це Нью-Йорк.

Eurythmics

SWEET DREAMS

Sweet dreams are made of this
Who am I to disagree?
I travel the world and the seven seas
Everybody's looking for something

Some of them want to use you
Some of them want to get used by you
Some of them want to abuse you
Some of them want to be abused

Sweet dreams are made of this
Who am I to disagree?
I travel the world and the seven seas
Everybody's looking for something

Hold your head up, movin' on
Keep your head up, movin' on

Hold your head up, movin' on
Keep your head up, movin' on

Hold your head up, movin' on
Keep your head up, movin' on

Hold your head up, movin' on
Keep your head up!

Some of them want to use you
Some of them want to get used by you
Some of them want to abuse you
Some of them want to be abused

Sweet dreams are made of this
Who am I to disagree?
I travel the world and the seven seas
Everybody's looking for something

Sweet dreams are made of this

Who am I to disagree?
I travel the world and the seven seas
Everybody's looking for something..

СОЛОДКІ МРІЇ

Наші мрії – це десерт,
Хто я така щоб не вірити в це?
Подорожуючи світом за сім морів
Кожен з нас шукає щось власне.

Частина тебе використовує,
Частина з них хоче щоб це зробив ти,
Частина над тобою знущається,
Частина – щоб ця роль дісталась тобі.

Наші мрії – це десерт.
Хто я така щоб не вірити в це?
Подорожуючи світом за сім морів
Кожен з нас шукає щось власне.

Будь впевненим, йди вперед,
Піднімись і йди вперед .

Будь впевненим, йди вперед.
Піднімись і йди вперед.

Будь впевненим, йди вперед.
Піднімись і йди вперед

Будь впевненим, йди вперед.
Піднімись і йди вперед.

Частина тебе використовує,
Частина з них хоче, щоб це зробив ти
Частина над тобою знущається,
Частина – щоб ця роль дісталась тобі.

Наші мрії – це десерт.
Хто я така, щоб не вірити в це?
Подорожуючи світом за сім морів
Кожен з нас шукає щось власне.

Наші мрії – це десерт.
Хто я така, щоб не вірити в це?
Подорожуючи світом за сім морів
Кожен з нас шукає щось власне.

Науменко Ольга

Rose Fyleman

VERY LOVELY

Wouldn't it be lovely if the rain came down
Till the water was quite high over all the town?
If the cabs and buses all were set afloat,
And we had to go to school in a little boat?

Wouldn't it be lovely if it still should pour
And we all went up to live on the second floor?
If we saw the butcher sailing up the hill,
And we took the letters in at the window sill?

It's been raining, raining, all the afternoon;
All these things might happen really very soon.
If we woke to-morrow and found they had begun,
Wouldn't it be glorious? Wouldn't it be fun?

ДУЖЕ ДОБРЕ

Та хіба не добре, якби сильна злива
Все наше містечко раптом затопила?
Щоб усі машини плавали в воді,
І до школи діти їхали в човні?

Та хіба не добре, якби й далі лила,
І тоді на верхнім поверсі ми жили?
Щоб над самим схилом випливали вітрила,
І на підвіконні пошту залишили?

Цілий день сьогодні лє, як із відра,
Тож, можливо, скоро справдяться слова.
І хіба не смішно й радісно всім буде,
Якщо завтра зранку злива нас розбуде?

Rose Fyleman

THE CUCKOO

The cuckoo is a tell-tale,
A mischief-making bird;
He flies to East, he flies to West
And whispers into every nest
The wicked things he's heard;
He loves to spread his naughty lies,
He laughs about it as he flies;
'Cuckoo,' he cries, 'cuckoo, cuckoo
It's true, it's true.'

And when the fairies catch him
His busy wings they dock,
They shut him up for evermore
(He may not go beyond the door)
Inside a wooden clock;
Inside a wooden clock he cowers
And has to tell the proper hours
'Cuckoo,' he cries, 'cuckoo, cuckoo,
It's true, it's true.

ЗОЗУЛІ

Зозулі – рідкісні пліткарки,
Літають й брешуть спозаранку.
Бува на Заході, на Сході
І всім навколо тільки шкодять.
Вони сміються над всіма,
Зозуль не втомлює брехня.
Кричать вони: «Ку-ку, ку-ку,
Усю вам правду розкажу!»

За це зозуль ніхто не любить,
За ними феї всі полюють,
А якщо зловлять, то тоді
В полон саджають назавжди.
Птахів заточують в годинник,
І звідти мають щогодини
Кричати всім: «Ку-ку, ку-ку,
Усю вам правду розкажу!»

Rose Fyleman

FAIRY SONG

Dance, little friend, little friend breeze,
Low among the hedgerows, high among the trees;
Fairy partners wait for you, oh, do not miss your chance,
Dance, little friend, dance!

Sing, little friend, little friend stream,
Softly through the mossy nooks where fairies lie and dream;
Sweetly by the rushes where fairies sway and swing,
Sing, little friend, sing!

Shine, little friend, little friend moon,
The fairies will have gathered in the forest very soon;
Send your gleaming silver darts where thick the branches twine,
Shine, little friend, shine!

ПІСНЯ ФЕЙ

Танцюй, друже мій, друже мій бриз,
Піднімайся вгору, опускайся вниз;
Феї вже чекають, ти до них мандруй,
Танцюй, друже мій, танцюй!

Співай, друже мій, друже мій струмок,
Не лишай самотнім жоден закуток;
Солодко та ніжно феям заспівай,
Співай, друже мій, співай!

Світи, друже мій, друже мій місяць,
Скоро вже зберуться феї всі у лісі;
Посилай на землю промені свої,
Світи, друже мій, світи!

William Somerset Maugham

THE PAINTED VEIL (EXTRACT)

He took her hand, but she snatched it away from him.

"Please go away," she sobbed. "That's the only thing you can do for me now. I hate and despise you. Walter was worth ten of you and I was too big a fool to see it. Go away. Go away."

She saw he was going to speak again and she sprang to her feet and went into her room. He followed her, and as he entered, with instinctive prudence, drew the shutter so that they were almost in darkness.

"I can't leave you like this," he said, putting his arms round her. "You know I didn't mean to hurt you."

"Don't touch me. For God's sake go. Go away."

She tried to tear herself from him, but he would not let her. She was crying hysterically now.

"Darling, don't you know that I've always loved you," he said in his deep, charming voice. "I love you more than ever."

"How can you tell such lies! Let me go. Damn you, let me go."

"Don't be unkind to me, Kitty. I know I've been a brute to you, but forgive me."

She was shaking and sobbing, struggling to get away from him, but the pressure of his arms was strangely comforting. She had so longed to feel them round her once more, just once, and all her body trembled. She felt dreadfully weak. It seemed as though her bones were melting, and the sorrow she felt for Walter shifted into pity for herself.

"Oh, how could you be so unkind to me?" she sobbed. "Don't you know that I loved you with all my heart? No one has ever loved you as I loved you."

"Darling."

He began to kiss her.

"No, no," she cried.

He sought her face, but she turned it away; he sought her lips; she did not know what he was saying, broken, passionate words of love; and his arms held her so firmly that she felt like a child that has been lost and now at last is safe at home. She moaned faintly. Her eyes were closed and her face was wet with tears. And then he found her lips and the pressure of his upon them shot through her body like the flame of God. It was an ecstasy and she was burnt to a

cinder and she glowed as though she were transfigured. In her dreams, in her dreams she had known this rapture. What was he doing with her now? She did not know. She was not a woman, her personality was dissolved, she was nothing but desire. He lifted her off her feet, she was very light in his arms, he carried her and she clung to him, desperate and adoring; her head sank on the pillow and his lips clung to hers.

**РОЗМАЛЬОВАНА ЗАВІСА
(УРИВОК)**

Чарлі взяв Кітті за руку, та вона її висмикнула.

- Будь ласка, ідіть, – схлипнула вона. – Зараз це єдине, що Ви можете для мене зробити. Я ненавиджу та зневажаю Вас. Волтер був у сто разів краще, а я була дурною, бо не розуміла цього. Ідіть. Ідіть геть.

Побачивши, що він знову збирається заговорити, вона підхопилася та побігла до кімнати. Він пішов за нею і, коли увійшов, машинально закрив штори, тож вони опинилися майже у повній темряві.

- Я не можу тебе залишити у такому стані, – сказав він, обіймаючи її. – Ти ж знаєш, я не хотів робити тобі боляче.

- Не торкайся мене. Заради Бога, іди. Іди звідси.

Вона спробувала вирватися з його обіймів, та він міцно її тримав. Вона почала невтримно ридати.

- Люба, хіба ти не знаєш, що я завжди тебе кохав, – сказав він глибоким, чаруючим голосом. – А зараз кохаю ще сильніше.

- Як ти можеш так брехати! Відпусти мене. Відпусти, хай тобі грець!

- Кітті, не треба так. Я знаю, я повівся підло. Прошу, пробач мені.

Здригаючись та схлипуючи, вона відбивалася від нього, та дотик його рук був таким втішним. Вона так змудилася за його обіймами, так хотіла знову відчувати їх, хоча б раз. Вона уся тремтіла, слабшала і начебто танула. Скорбота за Волтером вмить перетворилася на співчуття до самої себе.

- Господи, як ти міг так жорстоко зі мною вчинити? – схлипувала вона. – Хіба ти не знав, що я кохала тебе усім серцем? Тебе ніхто так не кохав, як я.

- Кохана.

Він почав її цілувати.

- Ні, ні, – благала вона.

ARS TRANSLATORICA

Він шукав її обличчя, та вона відверталася; шукав губи. Вона не розуміла, що він говорить: незв'язні, пристрасні слова кохання. Чарлі так міцно її тримав, що вона почувалася дитиною, що загубилася, а зараз нарешті була вдома у безпеці. Кітті тихо застогнала. Очі її були закриті, а обличчя – мокре від сліз. І ось нарешті він знайшов її губи, і божественний вогонь розлився по жилах. Це було блаженство: вона згорала дотла і знову розгоралася з новою силою. Таке захоплення вона відчувала лише у снах. Що він зараз з нею робить? Вона не знала. Ні, вона не жінка, не людина, вона суцільне бажання. Він підхопив Кітті на руки (у його руках вона була, наче пір'їнка) і поніс, а вона відчайдушно та покірливо притискалася до нього. Її голова впала на подушку, а його губи пристрасно впилися у її уста.

Пронь Романа

James Fenimore Cooper

MY BRIGANTINE

My brigantine!
Just in thy mould and beauteous in thy form,
Gentle in roll and buoyant on the surge,
Light as the sea-fowl rocking in the storm,
In breeze and gale thy onward course we urge,
My water-queen!

Lady of mine!
More light and swift than thou none thread the sea,
With surer keel or steadier on its path;
We brave each waste of ocean-mystery
And laugh to hear the howling tempest's wrath,
For we are thine!

My brigantine!
Trust to the mystic power that points thy way,
Trust to the eye that pierces from afar,
Trust the red meteors that around thee play,
And, fearless, trust the Sea-Green Lady's Star,
Thou bark divine!

МОЯ БРИГАНТИНО!

Моя бригантино!
Поважна ваша цвіль і досконалі в формі,
Ніжні на плаву і вправні в морі.
Граційні, наче чайка, що на кормі в штормі.
Молю, пливіть у спокої і в горі.
Моя сирено!

Моя королівно!
Прошу в Бога сили й швидкості в ходу,
Під кілем вашим футів сім нехай пошле.
Щоб страшної трощі не зазнали на шляху,
Щоб сміхом вам здавалось ридання грому зле.
Святе ваше знамено!

Моя бригантино!
Довіряйте світлу, що вказує вам шлях.
Довіряйте серцю, що бачить точну ціль.
Довіряйте зірці, що веде, мов птах.
І безстрашно пливіть, оминаючи біль.
Живіть нетлінно!

Урбанович Галина

Mackenzie Lawrence

SUCCESS IS...

As a mother, wife and working woman, I often struggle with defining what it means to be successful. And the reason I struggle is not because I don't have a sense of what fulfills me or satisfies my heart. It is because these things are constantly changing.

Success one day, for example, means my three kids and I have managed to make it through the day with only two spilled drinks, five arguments over what to watch on TV and three Phineas and Ferb Band-Aids (and maybe, just maybe, I was able to take a shower); success another day means I've made all of my work deadlines; success yet another day means my husband and I were able to share a dinner together and have an uninterrupted adult conversation.

All of this is to say that I don't think you can have just one definition of success. (And by "you," I'm referring to all of us -- the "royal" you, so to speak.) Success is going to be defined differently by different people at different stages of their lives. For me, it's akin to

trying to define what makes a good parent -- you can't really. With so many differences in parenting styles -- breast vs. bottle feeding, circumcision vs. no circumcision, co-sleeping vs. separate beds -- the only thing that really matters at the end of the day is listening to your heart and doing what works best for you and your family.

If you impose a specific definition on things such as what makes a good parent or what it means to be successful, then you're going to have a lot of people trying to achieve something that may not work for them. And after struggling to fit themselves into a definition created by someone else, they will see themselves as failures.

Sadly, I feel like too many people see themselves as failures these days instead of realizing that they are doing the best they can. They are successful. They're just not using the best metric by which to measure their success -- themselves.

So for me, the definition of success is really the knowledge that there is no one definition of success. What it means to be successful changes from person to person. And within each person, this definition can change from day to day, from minute to minute. And that's OK. This realization, this knowledge, this is success.

УСПІХ ЦЕ –

Мені як мамі, дружині та працюючій жінці завжди було важко визначити, що ж означає поняття «бути успішною». І справа не в тому, що я не розумію, що саме приносить мені задоволення і робить самодостатньою, а в тому, що ці речі постійно змінюються.

Наприклад, одного дня успіх – це коли мої троє дітей за весь день пролили лише два напої, посперечалися лишень п'ять разів щодо того, яку телепередачу дивитися, і використали тільки три пластирі із Фінеасом і Фербом (і, можливо, чисто гіпотетично, мені вдалося сходити в душ). Наступного дня успіх – це завершити всі справи на роботі до встановленого терміну. А колись успіх – це спромогтися пообідати з власним чоловіком, і щоби вашу дорослу розмову не перервали.

Я веду до того, що ви не зможете дати єдиного визначення поняттю «успіх». (І під цим шанобливим «ви» я, звісно, маю на увазі кожного з нас окремо). Успіх буде тлумачитися по-різному різними людьми на різних етапах їхнього життя. Для мене це схоже на спробу визначити, що таке «хороші батьки», а цього, по правді кажучи, зробити неможливо. Адже існує так багато відмінностей у вихованні: використовувати грудне чи штучне

вигодовування, робити обрізання чи ні, спати на одному чи на окремих ліжках. Єдина річ, яка є дійсно важливою – це слухати своє серце та робити те, що якнайкраще підходить для вашої власної сім'ї.

Якщо використовувати якусь єдину дефініцію для таких речей, як-от що робити аби стати хорошими батьками та що означає бути успішним, то ми отримаємо багато людей, які намагаються досягнути чогось зовсім не потрібного для них. І після марних спроб відповідати створеному кимось іншим ідеалу вони почуваються невдахами.

Як би це сумно не звучало, але мені здається, що в наш час надзвичайно багато людей вважають себе недогутими замість того, щоб усвідомити, що вони роблять усе можливе. Вони успішні. Просто не використовують найкраще мірило власного успіху – себе.

Тому, як на мене, визначення поняття «успіх» насправді полягає в розумінні того, що не існує ніякого визначення. Воно змінюється від людини до людини. Навіть у межах життя однієї конкретної особи воно може змінюватись щодня, щохвилини. І це нормально. А усвідомлення та розуміння цього і є успіхом.

Харик Вікторія

Mark Twain

ADVICE TO LITTLE GIRLS

Good little girls ought not to make mouths at their teachers for every trifling offense. This retaliation should only be resorted to under peculiarly aggravated circumstances.

If you have nothing but a rag-doll stuffed with sawdust, while one of your more fortunate little playmates has a costly China one, you should treat her with a show of kindness nevertheless. And you ought not to attempt to make a forcible swap with her unless your conscience would justify you in it, and you know you are able to do it.

You ought never to take your little brother's "chewing-gum" away from him by main force; it is better to rope him in with the promise of the first two dollars and a half you find floating down the river on a grindstone. In the artless simplicity natural to this time of life, he will regard it as a perfectly fair transaction. In all ages of the world this eminently plausible fiction has lured the obtuse infant to financial ruin and disaster.

ARS TRANSLATORICA

If at any time you find it necessary to correct your brother, do not correct him with mud – never, on any account, throw mud at him, because it will spoil his clothes. It is better to scald him a little, for then you obtain desirable results. You secure his immediate attention to the lessons you are inculcating, and at the same time your hot water will have a tendency to move impurities from his person, and possibly the skin, in spots.

If your mother tells you to do a thing, it is wrong to reply that you won't. It is better and more becoming to intimate that you will do as she bids you, and then afterward act quietly in the matter according to the dictates of your best judgment.

You should ever bear in mind that it is to your kind parents that you are indebted for your food, and for the privilege of staying home from school when you let on that you are sick. Therefore you ought to respect their little prejudices, and humor their little whims, and put up with their little foibles until they get to crowding you too much.

Good little girls always show marked deference for the aged. You ought never to "sass" old people unless they "sass" you first.

ПОРАДИ ДІВЧАТКАМ

Хорошим дівчаткам не слід кривлятися вчителям через кожну дріб'язкову образу. Така відплата доречна лише за особливо дратівливих обставин.

Якщо ти маєш тільки начинену тирсою ляльку з тканини, а твоя маленька подруга, якій більше пощастило – дорогу фарфорову, то хай там як, але ти змушена зіграти фальшиву ноту доброти. Не намагайся примусово обмінятися з нею, хіба що твоя совість зможе це виправдати, і ти впевнена, що тобі це до снаги.

Не варто забирати у свого маленького братика жуйку силою, краще заманити хлопчика обіцянкою віддати йому перші 2,5 долари, знайдені тобою в річці біля млина. Через наївну простоту свого віку він вважатиме це ідеально чесною угодою. У світі завжди існувала ця надзвичайно правдоподібна вигадка, яка спокушала нетямущих дітей і призводила до фінансової руїни та катастрофи.

Якщо коли-небудь тобі здаватиметься необхідним виховати свого брата, не варто це робити брудом. Ніколи, за жодних обставин не кидай у нього багном, бо це забруднить його одяг. Набагато краще трішки його обпекти, адже тоді ти досягнеш бажаного результату. Так миттю привернеш його увагу до виховного уроку, який ти подаєш, і в той самий час твій окріп

ARS TRANSLATORICA

дозволить звільнити людину від бруду, а місцями, можливо й від шкіри.

Якщо твоя мама наказує щось зробити, то неправильно казати, що ти цього не хочеш. Краще і надійніше вдати, що ти виконаєш те, про що вона попросила, а після цього можеш тихенько робити по-своєму.

Ти завжди повинна пам'ятати, що завдяки твоїм батькам у тебе є їжа, і ти, вдаючи хвору, можеш залишитися вдома, а не йти до школи. Тому ти зобов'язана поважати їхні незначні упередження і потурати їхнім невеликим забаганкам, а також миритися з маленькими помилками батьків, поки вони не надто тебе утісняють.

Хороші дівчатка завжди проявляють повагу до літніх людей. Ніколи не грубіянь старшим, тільки якщо вони не почали перші.

Franz Kafka

POSEIDON

Poseidon saß an seinem Arbeitstisch und rechnete. Die Verwaltung aller Gewässer gab ihm unendliche Arbeit. Er hätte Hilfskräfte haben können, wie viel er wollte, und er hatte auch sehr viele, aber da er sein Amt sehr ernst nahm, rechnete er alles noch einmal durch und so halfen ihm die Hilfskräfte wenig. Man kann nicht sagen, daß ihn die Arbeit freute, er führte sie eigentlich nur aus, weil sie ihm auferlegt war, ja er hatte sich schon oft um fröhlichere Arbeit, wie er sich ausdrückte, beworben, aber immer, wenn man ihm dann verschiedene Vorschläge machte, zeigte es sich, daß ihm doch nichts so zusagte, wie sein bisheriges Amt. Es war auch sehr schwer, etwas anderes für ihn zu finden. Man konnte ihm doch unmöglich etwa ein bestimmtes Meer zuweisen; abgesehen davon, daß auch hier die rechnerische Arbeit nicht kleiner, sondern nur kleinlicher war, konnte der große Poseidon doch immer nur eine beherrschende Stellung bekommen. Und bot man ihm eine Stellung außerhalb des Wassers an, wurde ihm schon von der Vorstellung übel, sein göttlicher Atem geriet in Unordnung, sein eherner Brustkorb schwankte. Übrigens nahm man seine Beschwerden nicht eigentlich ernst; wenn ein Mächtiger quält, muß man ihm auch in der aussichtslosesten Angelegenheit scheinbar nachzugeben versuchen; an eine wirkliche Enthebung Poseidons von seinem Amt dachte niemand, seit Urbeginn war er zum Gott der Meere bestimmt worden und dabei mußte es bleiben.

Am meisten ärgerte er sich - und dies verursachte hauptsächlich seine Unzufriedenheit mit dem Amt - wenn er von den Vorstellungen hörte, die man sich von ihm machte, wie er etwa immerfort mit dem Dreizack durch die Fluten kutschiere. Unterdessen saß er hier in der Tiefe des Weltmeeres und rechnete ununterbrochen, hie und da eine Reise zu Jupiter war die einzige Unterbrechung der Eintönigkeit, eine Reise übrigens, von der er meistens wütend zurückkehrte. So hatte er die Meere kaum gesehn, nur flüchtig beim eiligen Aufstieg zum Olymp, und niemals wirklich durchfahren. Er pflegte zu sagen, er warte damit bis zum Weltuntergang, dann werde sich wohl noch ein stiller Augenblick ergeben, wo er knapp vor dem Ende nach Durchsicht der letzten Rechnung noch schnell eine kleine Rundfahrt werden machen können.

ПОСЕЙДОН

Посейдон сидів за своїм робочим столом і вів розрахунки. Управління всіма водоймами вимагало від нього безупинної праці. Він міг найняти помічників, стількох, скількох би захотів. Зрештою, в нього їх уже немало. Оскільки ж Посейдон украй серйозно сприймав свою службу, то особисто перераховував усе ще раз, тож від помічників користі було мало. Неможна сказати, що робота приносила йому задоволення. Власне, він виконував її тільки через те, що саме вона йому випала. Він уже не раз намагався отримати іншу, принагіднішу, як сам казав, посаду, але щоразу, коли йому робили якісь пропозиції, виявлялося, що ніщо так йому не підходить, як та посада, яку він обіймає зараз. Підшукати для нього щось інше – завдання не з легких. Скажімо, якби йому доручили просто якесь конкретне море: навіть, якщо не враховувати, що й тут письмової роботи було не менше, просто вона була більш дріб'язковою, великий Посейдон усе одно мав би займати якусь командну позицію. Якщо ж йому пропонували певну посаду поза межами водойм, то від одної думки про це ставало млясо, божественний подих виходив з ладу, могутні груди пересмикувало. До слова, ніхто не сприймав його нарікань серйозно; коли владоможець страждає, то навіть у безвихідній ситуації варто вдавати, ніби йдеш йому на поступки; про реальне звільнення Посейдона з його посади не думав ніхто, йому судилося бути богом морів ще з прадавніх часів, тож нехай усе так і залишиться.

Та найбільше його нервували – і це була основна причина незадоволення роботою – уявлення, які виникали про нього в інших, мовляв, він розсікає на кареті морські простори, ні на мить не випускаючи з рук тризубця. А він тим часом сидить тут за безперервними підрахунками в глибинах світового океану. Єдину розраду одноманітності дарувала подорож до Юпітера. Між іншим, з такої мандрівки він зазвичай повертався розгніваним. Отож Посейдон взагалі не бачив морів, лише побіжним поглядом, коли підіймався на Олімп і ніколи їх не об'їжджав. Він любив повторювати, що чекає кінця світу, тоді йому випаде коротка нагода швиденько об'їхати свої володіння, перш ніж знову взятися за останні розрахунки.

Марина Цветаєва

Под лаской плюшевого пледа
Вчерашний вызываю сон.
Что это было? — Чья победа? —
Кто побежден?

Все передумываю снова,
Всем перемучиваюсь вновь.
В том, для чего не знаю слова,
Была ль любовь?

Кто был охотник? — Кто — добыча?
Все дьявольски-наоборот!
Что понял, длительно мурлыча,
Сибирский кот?

В том поединке своеволий
Кто, в чьей руке был только мяч?
Чье сердце — Ваше ли, мое ли
Летело вскачь?

И все-таки — что ж это было?
Чего так хочется и жаль?
Так и не знаю: победила ль?
Побеждена ль?

У ковдри теплому полоні
Вчорашні згадую я сни..
Що це було? Хто у короні?
А хто вмивається слізьми?

Переосмисляю все знову
Ятраю спогадами кров,
Для того я не маю слова,
Чи то любов?

ARS TRANSLATORICA

Хто був мисливцем, хто трофеєм?
Диявол все умить змінив...
Чи кіт, що муркотить хореем,
Щось зрозумів?

У тій баталії свавілля
Хтось наче грався лиш м'ячем,
Чиєсь же серце від безкрилля
Розбилось вщент.

Що ж то була за гра у долю?
За чим болить душа моя?
Хто переможцем вийшов з поля?
Чи ти, чи я?

Ольга Демиденко

Марина Цветаєва

Наши души, не правда ль, еще не привыкли к разлуке?
Все друг друга зовут трепетанием блещущих крыл!
Кто-то высший развел эти нежно-сплетенные руки,
Но о помнящих душах забыл.

Каждый вечер, зажженный по воле волшебницы кроткой,
Каждый вечер, когда над горами и в сердце туман,
К незабывшей душе неуверенно-робкой походкой
Приближается прежний обман.

Словно ветер, что беглым порывом минувшее будит
Ты из блещущих строчек опять улыбаешься мне.
Все позволено, все! Нас дневная тоска не осудит:
Ты из сна, я во сне...

Кто-то высший нас предал неназванно-сладостной муки!
(Будет много блужданий-скитаний средь снега и тьмы!)
Кто-то высший развел эти нежно-сплетенные руки...
Не ответственные мы!

ARS TRANSLATORICA

Наші душі не звикли іще до печалі
Ще тріпочуть, шукають в імлі міражі!
Вища сила бездушно обіймів замки розламала,
Та забула про пам'ять душі.

Та коли чари ночі вже світ огортають
В серці й горах, мов спомин, спадає туман,
До душі, що чуття свої не забуває,
Наближається давній обман.

Наче вітер, що подихом спомин розбудить
Ти з рядків посміхаєшся знову мені.
Все дозволено, все! День нас вже не осудить:
Ти зі сну, я вві сні...

Хто наслав нам пекельні і пристрасні муки?!
(Будуть мандри крізь сльози і холод пільми!)
Вища сила бездушно обіймів замки розламала,
Та не винні в цім ми.

Ольга Демиденко

Марина Цвєтаєва

СВЯЗЬ ЧЕРЕЗ СНЫ

Все лишь на миг, что людьми создается.
Блекнет восторг новизны,
Но неизменной, как грусть, остается
Связь через сны.

Успокоенье... Забыть бы... Уснуть бы...
Сладость опущенных век...
Сны открывают грядущего судьбы,
Вяжут навек.

Все мне, что бы ни думал украдкой,
Ясно, как чистый кристалл.
Нас неразрывной и вечной загадкой
Сон сочетал.

Я не молю: «О, Господь, уничтожи

Муку грядущего дня!»
Нет, я молю: «О пошли ему. Боже,
Сон про меня!»

Пусть я при встрече с тобою бледнею,
Как эти встречи грустны!
Тайна одна. Мы бессильны пред нею:
Связь через сны.

ЗВ'ЯЗОК УВІ СНІ

Все швидкоплинне, що творить людина.
Зникне нове в новизні,
Та, мов печаль, буде завжди незмінним
Зв'язок уві сні.

Спокій... Забути б... Навіки заснути...
Ніжність прикритих повік
Сни нам віщують, що нами ще буде,
В'яжуть навік.

Не відкидай все так категорично,
Світло ти правди впізнав,
Нас нерозривно навіки містично
Сон поєднав.

Я не прошу: «Боже, знищи, будь-ласка
Біль самоти майбуття!»
Ні, я молю: «Надішли йому, казку,
Де буду я!»

Бачу тебе і втрачаю всі сили,
Зустрічі наші сумні!
Є таємниця. І ми тут безсилі.
Зв'язок уві сні.

Марина Цветаева

Рыцарь ангелоподобный —
Долг! — Небесный часовой!
Белый памятник надгробный
На моей груди живой.

За моей спиной крылатой
Вырастающий ключарь,
Еженощный соглядатай,
Ежеутренний звонарь...

Страсть, и юность, и гордыня —
Все сдалось без мятежа,
Оттого что ты рабыне
Первый молвил: — Госпожа!

Лицарю, що наче янгол—
Мов небесний вартовий,
Білим пам'ятником став ти
На моїй душі живій.

Мої крила вітром повні
Їх ключем не замикай
Мій північний співрозмовник
Щоранковий глашатай...

Пристрасть, молодість, гординя
Склали зброю без боїв
Бо промовив до рабині:
Пані!—цим і покорив.

Ольга Демиденко

Марина Цветаева

В гибельном фолианте
Нету соблазна для

ARS TRANSLATORICA

Женщины. — *Ars Amandi*
Женщине — вся земля.

Сердце — любовных зелий
Зелье — вернее всех.
Женщина с колыбели
Чей-нибудь смертный грех.

Ах, далеко до неба!
Губы — близки во мгле...
— Бог, не суди! — Ты не был
Женщиной на земле!

В згубному фоліанті
Немає спокуси для
Жінки. Бо – *Ars Amandi**
Жінці — уся земля.

Сердцю — кохання трунку
Трунок долає всіх.
Бо ще з колиски жінку
Вважають за смертний гріх.

Я до небес не можу!
Поруч вуста в імлі
Та не осуджуй, Боже
Жінку, що на землі!

Ольга Демиденко

Марина Цветаева

Мне нравится, что вы больны не мной,
Мне нравится, что я больна не вами,
Что никогда тяжелый шар земной
Не уплывет под нашими ногами.
Мне нравится, что можно быть смешной —
Распущенной — и не играть словами,
И не краснеть удушливой волной,

Слегка соприкоснувшись рукавами.

Мне нравится еще, что вы при мне
Спокойно обнимаете другую,
Не прочтите мне в адовом огне
Гореть за то, что я не вас целую.
Что имя нежное мое, мой нежный, не
Упоминаете ни днем, ни ночью — всуе...
Что никогда в церковной тишине
Не пропоют над нами: аллилуйя!

Спасибо вам и сердцем и рукой
За то, что вы меня - не зная сами! –
Так любите: за мой ночной покой,
За редкость встреч закатными часами,
За наши не-гулянья под луной,
За солнце, не у нас над головами,-
За то, что вы больны — увы! — не мной,
За то, что я больна — увы! — не вами.

Як добре те, що я — не Ваш недуг,
Як добре те, що хвора я не Вами,
Що ми ніколи не сплетемо рук
Й вогонь не запалає поміж нами.
Як добре те, що можу Вас смішити
Розбещено, не гратися словами,
Сором'язливо теж не червоніть
Як ненароком Вас торкнуся руками.

Як добре те, що на моїх очах
Вам легко іншу жінку обійняти,
За поцілунки з іншим при свічках
Не будете мене Ви проклинати,
Що ніжне моє ймення на вустах,
Ніколи Ви не промовляли всує
І що ніколи в церкві в молитвах
Нам вже не проспівують: аллілуйя!

Я вдячна Вам сердечно, милий друг,
За те, що Ви мене хоч не пізнали
та любите! За спокій без наруг,
за бесіди серйозні вечорами,
За почуття, що зринули навкруг,
За наше некохання під зірками
Як добре й жаль, що я не Ваш недуг
Як добре й жаль, що хвора я не Вами.

Ольга Демиденко

Белла Ахмадуліна

О, мой застенчивый герой,
ты ловко избежал позора.
Как долго я играла роль,
не опираясь на партнера!

К проклятой помощи твоей
я не прибегнула ни разу.
Среди кулис, среди теней
ты спасся, незаметный глазу.

Но в этом сраме и бреду
я шла перед публикой жестокой –
все на беду, все на виду,
все в этой роли одинокой.

О, как ты гоготал, партер!
Ты не прощал мне очевидность
бесстыжую моих потерь,
моей улыбки безобидность.

И жадно шли твои стада
напиться из моей печали.
Одна, одна - среди стыда
стою с упавшими плечами.

Но опрометчивой толпе
герой действительный не виден.

ARS TRANSLATORICA

Герой, как боязно тебе!
Не бойся, я тебя не выдам.

Вся наша роль - моя лишь роль.
Я проиграла в ней жестоко.
Вся наша боль - моя лишь боль.
Но сколько боли. Сколько. Сколько.

Герою соромливий мій!
Як легко ти уник наруги
Я грала моноводевіль,
Були самотні всі потуги.

Як все ішло наперекіс
Тебе про поміч не благала,
А темна таїна куліс
Надійно лицаря сховала.

Я йшла крізь сором у ганьбі...
Втішався натовп у глумлінні
На видноті. На видноті.
У болісному самотинні.

Партер жорстоко реготів—
Не пробачав він очевидність
Всіх втрат моїх, моїх чуттів,
І посмішки моєї щирість.

Худоба жадібна твоя
Ішла напитись мого смутку
Самотньо там тримала я
Тягар із сороміцьким трунком.

Жорстокій гомінкій юрбі
Героя справжнього не видно
Герой.... Як боязно тобі....
Не бійся. Я тебе не видам.

Мій особистий водевіль...
Не виграла я в нім ніскільки
І біль весь мій—лише мій біль,
Та скільки того болю. Скільки...

Ольга Демиденко

Анна Ахматова

Я улыбаться перестала,
Морозный ветер губы студит,
Одной надеждой меньше стало,
Одною песней больше будет.

И эту песню я невольно
Отдам на смех и поруганье,
Затем, что нестерпимо больно
Душе любовное молчанье.

Я усміхатись припинила
Даремно я тепла прошу.
Одну надію я згубила,
Одну ще пісню напишу.

І я цю пісню мимовільно
Віддам на осуд й осміяння,
Бо так ятрає божевільно
Мене мовчанка у коханні.

Ольга Демиденко

Вероніка Тушнова

Не отрекаются, любя!
Ведь жизнь кончается не завтра...
Я перестану ждать тебя,
А ты придешь совсем внезапно....

А ты придешь, когда темно,
Когда в стекло ударит вьюга,

ARS TRANSLATORICA

Когда припомнишь, как давно
Не согревали мы друг друга...

И так захочешь теплоты,
Не полюбившейся когда-то,
Что переждать не сможешь ты
Трех человек у автомата...

И будет, как на зло, ползти
Трамвай, метро, не знаю что там.
И вьюга заметет следы
На дальних подступах к воротам.

А в доме будет грусть и тишь,
Хрип счетчика и шорох книжки,
Когда ты в двери постучишь
Взбежав наверх без передышки.

За это можно все отдать!
И до того я в это верю,
Что трудно мне тебя не ждать
Весь день, не отходя от двери...

Якщо кохаєш—не зрікайся!
Життя сьогодні не скінчиться...
Я припиню тебе чекать,
А ти наважишся з'явиться...

Ти прийдеш як скінчиться день
І хуга зимно заспіває,
Коли згадаєш ти лишень
Тепло, що серце зігріває...

І так захочеш обійняти
Ту, що була вже непотрібна,
Що ти не зможеш зачекати
Допоки слухавку я візьму ...

І буде транспорт лиш повзти,
Блукати по шляхам знайомим,
А хуга замете сліди
І всі шляхи до мого дому.

Дім буде тихим, мов барліг,
Книжки лиш будуть шурхотіти
Як ти прийдеш на мій поріг
І будеш в двері стукотіти.

За це можливо все віддять!
І я настільки цьому вірю,
Що я не можу не чекать
Тебе до часу злету в вирій...

Ольга Демиденко

Едуард Асадов

Когда мне встречается в людях дурное,
То долгое время я верить стараюсь,
Что это, скорее всего, напускное,
Что это случайность. И я ошибаюсь.

И, мыслям подобным ища подтвержденья,
Стремлюсь я поверить, забыв про укор,
Что лжец, может, просто большой фантазер,
А хам, он, наверно, такой от смущенья.

Что сплетник, шагнувший ко мне на порог,
Возможно, по глупости разболтался,
А друг, что однажды в беде не помог,
Не предал, а просто тогда растерялся.

Я вовсе не прячусь от бед под крыло,
Иными тут мерками следует мерить.
Ужасно не хочется верить во зло,
И в подлость ужасно не хочется верить!

Поэтому, встретив нечестных и злых,
Нередко стараешься волей-неволей
В душе своей словно бы выправить их
И попросту «отредактировать», что ли!

Но факты и время отнюдь не пустяк.
И сколько порой ни насилуешь душу,
А гниль все равно невозможно никак
Ни спрятать, ни скрыть, как ослиные уши.

Ведь злого, признаться, мне в жизни моей
Не так уж и мало встречать доводилось.
И сколько хороших надежд поразбилось,
И сколько вот так потерял я друзей!

И все же, и все же я верить не брошу,
Что надо в начале любого пути
С хорошей, с хорошей и только с хорошей,
С доверчивой меркою к людям идти!

Пусть будут ошибки (такое не просто),
Но как же ты будешь безудержно рад,
Когда эта мерка придется по росту
Тому, с кем ты станешь богаче стократ!

Пусть циники жалко бормочут, как дети,
Что, дескать, непрочная штука – сердца...
Не верю! Живут, существуют на свете
И дружба навек, и любовь до конца!

И сердце твердит мне: ищи же и действуй.
Но только одно не забудь наперед:
Ты сам своей мерке большой соответствуй,
И все остальное, увидишь, – придет!

Коли зустрічаю я в людях гідоту
Тривалий час вірити я намагаюсь,
Що це випадкове і штучно набуте
І, на превеликий мій жаль, помиляюсь.

Шукаю цьому виправдань у нестямі,
Повірити хочу й забути тепер,
Що хтось не брехун—він лише фантазер,
А щирій хамло збурений почуттями.

Пліткар, що до мене ступив на поріг,
Можливо з глупства все й усім розбазікав,
А друг, що в годину скрутну не поміг,
Не зрадив тоді, а на поміч десь кликав.

Я зовсім не криюсь від бід під крило
Тут варто мірилами іншими мірить.
Страшенно не хочеться вірити в зло
І в підлість страшенно не хочеться вірить!

Тому як стрічаєш нечесних і злих
Ти все намагаєшся сам мимоволі
У серці своєму покращити їх
Й внести свої правки у душі і долі.

Та факти і час—не дрібниця й не пустка
Хоч як ти не силуєш серце, послухай:
Гидоту не можна сховати під хустку--
Її всі побачать, як Мідаса вуха.

Бо злого, зізнаюсь, в моєму житті
Немало мені довелося стрічати,
А скільки надій довелося вбивати
І скільки я друзів втрачав в каятті.

І все-таки буду я вірити завжди,
Коли ти лише починаєш свій шлях
Думки позитивні візьми до багажу
і не сумнівайся в своїх почуттях.

Хай будуть помилки (життя шлях далекий)
Та радість нестримною буде тоді,
Коли тим мірилом ти зміряєш легко
Того, з ким ти душу відчуєш в житті.

Хай циніки мимрять собі жалюгідно,
Що найнестабільніша річ—то серця
Не вірю! Існують, цілком вірогідно
І дружба навіки, й любов до кінця!

І серце шепоче: шукай —в тебе вірять,
Але нагадаю тобі наостанок
Мірилом своїм не забудь себе змірять,
А інше, повір, незабаром настане!

Sabahattin Ali

BİR FİRAR

İki candarma İdris'i aralarına almış götürüyorlardı.

İdris ayaklarına basamayacak haldeydi. Candarmalar çok dövmüşlerdi, fakat seke seke yürümeye çalışıyordu.

Bayram namazında İmamköy Camii'ni bastığını ve orada namaz kılanları soyduğunu en nihayet itiraf etmişti.

Halbuki böyle bir şeyden haberi bile yoktu...

Ne çare?.. Dayak bu... Her şeyi söyletir.

En aşağı yedi sene yiyecekti.

Seke seke yürüyor, ara sıra ayağı bir taşa takılıp sendeledikçe candarmaların birisi koluna yapışıyordu.

Biraz yürüdükten sonra kendisine bir de sigara verdiler...

Bunlar da aslında fena adamlar değildi... Fakat ne yapsınlar, vazife... Takibe çıkarken, faili bulmadan gelerseniz gözüme görünmeyin! – diye yüzbaşı sıkı sıkı emirler vermişti. Köyü soyan çoktan kirişi kırmış olacağı için, ne yapıp yapıp fail bulmak lazımdı.

İdris de zaten kaç senedir buralarda serseri serseri dolaşüyor, binbir türlü dalaverelere girip çıkıyordu.

Birkaç kere de sigara kağıdı ve çakmaktaşı satarken yakalanmıştı.

Asıl mühimi, köylü kendisinden şikayetçiydi. İlk zamanlarda rahmetli babasının – babası köyün imamıydı – hatırını sayanlar bile onun bu hallerini görünce kaybolmasını istemeye başladılar.

İdris köyde kaldıkça candarmanın ayağı kesilmeyecekti.

Bunun için candarmalar İdris'i yakalayınca, muhtarla köy bakkalı, İdris'i vakadan bir gün evvel İmamköy tarafına giderken gördüklerini söylediler...

Bu kadarı yeterdi. Üst tarafını candarmalar söylediler...

İdris İmamköy Camii'ni bayram namazında nasıl soyduğunu anlattı..

Şimdi İmamköyü'ne gidiyorlardı.

İdris düşünüyordu; adamakıllı dalmıştı.

Bu dakikada aklında, ne yediği dayak ne de yiyeceği yedi sene vardı. Onun zihnini büsbütün başka bir şey, başka bir düşünce dolduruyordu.

Bu düşünce ona dayaktan ve hapisten daha acı geliyordu.

Fazla işlemeye alışmamış olan kafası bir çare arıyor, bulamıyor, sıkıntısını, dışarıya fırlayan gözlerinde, yüzünün birbirine karışan sinirlerinde gösteriyordu.

Düşündüğü şey şuydu:

İdris dayak yerken, köyü soyduğunu söylemişti. İş bu kadarla bitmiyordu. Deliller de lazımdı. Bunun için paraları ve gümüş saatleri nereye koyduğunu söylemek icap ediyordu.

Ne parası? Ne gümüş saati... Hatta ne soygunu?.. Fakat söylemek lazımdı... Sopa, dipçik ve tekme dayanılır gibi değildi. Beyni kafasından fırlayacak gibi oluyordu: Ne söylesin?

- İmamköyü'nü ben soydum! – demek kolay... Fakat paralarla gümüş saatleri meydana çıkarmak zor...

Hem çok zor...

Değnekler, tekmeler, dipçikler kalkıp iniyordu. Bayılacak gibi oldu. Gözleri karardı. Elini hafifçe kaldırdı:

- Diyivereceğim! – dedi.

Candarmalar bıraktılar. Yüzüne su serptiler. Bir sigara verdiler. O zaman İdris ilk aklına gelen ismi söyledi:

- Paralar İmamköyü'nde kahveci Süleyman Ağa'da! – dedi.

Dayak kesilmişti. İdris'in de o zaman düşündüğü yalnız buydu. Fakat İmamköyü'ne doğru yola çıkınca büsbütün başka şeyler düşünmeye başladı.

- Yandı garip Süleyman Ağa! – dedi

Süleyman Ağa, kendi köyünde olsun, İmamköyü'nde olsun, ona hala yardım eden bir tek kişiydi. Kahvesinde yatacak yer verir, ona nasihat falan ederdi.

Nereden aklına evvela bu zavallının ismi gelmişti?..

Şimdi candarmalar, hiçbir şeyden haberi olmayan ihtiyarı yatıracaklar ve döveceklerdi. Gebertinceye kadar döveceklerdi.

Süleyman Ağa: – Bilmiyorum! – diyecek, binbir türlü yemin edecek, fakat dayağı yiyecekti. Titrek sesiyle yalvaracak, anlatmak isteyecek, kıvrım kıvrım kıvrınacak, fakat dayağı yiyecekti.

Ak sakallı ihtiyarın, sakallarından yaşlar akarak ağladığını görür gibi oldu. İhtiyarın iki kat olmuş beline tekmelerin, dipçiklerin indiğini görür gibi oldu. Beyaz, gür kaşların altında, ferî kaçıp dışarı fırlayan iki gözün kendisine dikildiğini, -beğendin mi ettiğini, İdris! – demek isteyerek baktığını görür gibi oldu.

Beline tekrar bir dipçik yemiş gibi inledi.

Candarmaların biri ona yandan bir göz attı... Sonra bir sigara daha çıkarıp verdi...

İdris sigarayı göbeğinin üzerinde sallanan kelepçeli elleriyle yakalayarak ağzına götürdü. Sıkı sıkı bir iki nefes çekti.

Beş on adım daha gittiler...

Сигара İdris'in ağzından düştü...

A-ah... Bunu yapamayacaktı...

Karşıdan İmamköy görünmüştü... Evvela bir iki uyuz ağaç, sonra birkaç kerpiç ev... Beş on çıplak çocuk...

Yüz adım daha... Sonra köye geleceklerdi... Ve Süleyman Ağa.

İdris etrafına bir bakındı... Şosenin sağ tarafı fundalıktı. Candarmalara baktı: Silahları ellerinde gidiyorlardı.

Bir sıçradı, hendeğin öbür tarafına atladı, düştü, tekrar kalkarak fundalıkta koşmaya başladı. Candarmalar – şırrak – diye mekanizmaları açıp kapadılar, ondan sonra iki tok ses... Havada kısa ve keskin bir vınlama oldu, İdris olduğu yere yıkıldı.

Candarmalar yanına koştular. Ağzından ince bir çizgi halinde kan geliyordu. Gözlerini açtı:

- Süleyman Ağa'nın bir şeyden haberi yok... – dedi: Başı yana düştü. Ağzından tekrar ve çok kan geldi. Tekrar gözlerini açarak: – Benim de... – dedi.

Gözlerini bir daha kapayamadan hafifçe gerildi. Olduğu yerde dimdik kaldı.

УТЕЧА

Два жандарми тягнули Ідріса, взявши попід руки.

Ідріс навіть на ногах не міг встояти. Хоч жандарми й добре його відлупцювали, він прикульгуючи намагався йти.

Він урешті зізнався у нальоті та грабунку прихожан під час святкового намазу в мечеті в Імамкьої.

Та певно, він і гадки не мав, що там насправді було...

А що робити? Відгамселили... усе й розповів.

За це мав би отримати щонайменше сім років.

Йшов накульгуючи. Раз по раз спотикаючись об каміння, один з жандармів хапав його за руку.

Трохи згодом йому навіть дали цигарку...

Вони ж насправді й не були поганими людьми... Що поробиш – служба. «Допоки злодія не знайдете, на очі мені не трапляйтеся!» – такий суворий наказ отримали від капітана. Грабіжник, мабуть, вже давно заліг на дно, та їм треба було його знайти будь-якою ціною.

Щоправда, селяни дійсно на нього скаржились. Скільки ж років Ідріс безцільно тиняється околицями і вже тисячі разів брав участь у різних махінаціях.

Не раз його ловили на продажі сигаретного паперу та кременю.

Спочатку, навіть ті, хто поважав світлу пам'ять його покійного батька, який був сільським імамом, побачивши Ідріса в такому стані, воліли, щоб він кудись зник.

Що довше Ідріс залишатиметься у селі, то частіше навідуватимуть його жандарми.

Отож, коли жандарми схопили Ідріса, сільський голова та бакалійник засвідчили, що бачили як той ішов у бік Імамкьою за день до події.

Цього було досить. В усьому іншому жандарми змусили зізнатись.

Ідріс розповів, як під час святкового намазу грабував у мечеті.

Зараз вони йшли до Імамкьою.

Ідріс думав, повністю занурився у свої роздуми.

У цю хвилину його не турбували ні завдані побої, ні можливість отримати сім років ув'язнення. В його голові снувала зовсім інша думка.

Вона завдавала більше болю, ніж думка про в'язницю та побої.

Не звиклий до розумової праці, він шукає вихід та не знаходить. У вирячених очах тривога, судини від напруги виступили на обличчі.

А думав він про таке:

Доки Ідріса лупцювали, він сказав, що крав. Та цим справа не обмежувалася. Необхідні докази. Для цього йому треба показати, де сховані поцуплені гроші й срібні годинники.

Які гроші? Які срібні годинники... Тим паче, яка крадіжка?.. Але сказати потрібно. Він більше не витримає копняків, палиць, прикладів гвинтівок. Ще трохи, і його мозок вилетів би з голови. Що ж казати?..

Легко видати: «Це я грабував Імамкьою», та важче явити світу награбоване добро...

Ще й як важко!

Штурхани та удари палиць і прикладів раз по раз опускались на нього. Ще трохи, і зомліє. В очах потемніло. Він легенько підняв руку:

- Я розкажу! – ледь мовив.

Жандарми скинули його. Хлюпнули води в обличчя, дали цигарку. Тоді Ідріс вимовив перше ім'я, яке спало на думку:

- Гроші в Імамкьої, у господаря кав'ярні Сулеймана Аги.

Удари припинилися. Це єдине, про що Ідріс подумав у ту мить. Та як тільки вони вийшли на шлях до Імамкьою, почав

розмірковувати над зовсім іншими речами: «Пропав нещасний Сулейман Ага!»

Сулейман Ага був єдиним і в селі, і в Імамкьої, хто й досі йому допомагав. Давав переночувати у кав'ярні, повчав.

Чому ж саме ім'я цього бідахи одразу спало на думку?

Зараз жандарми схоплять старого, який навіть нічого не підозрює, і поб'ють. Битимуть до півсмерті.

Сулейман Ага кричатиме, що нічого не знає, присягатиметься, та все одно отримає палицями. Тремтячим голосом благатиме, намагатиметься мовити слово, та все одно звиватиметься під ударами палиць.

Ідріс уявив старого, по сивій бороді якого струменіють сльози. Уявив, як на зігнуту в три погібелі спину старого опускаються палиці й приклади. Уявив, як з-під пухнастих брів його свердлять вигорілі, викочені очі, а погляд старого неначе каже: «До вподоби тобі, Ідрісе, те, що ти накоїв?»

Він знову застогнав наче від нового удару по спині.

Один з жандармів скося глянув на нього... Потім дістав ще одну цигарку і дав йому...

Ідріс схопив цигарку руками у кайданах і підвів до рота. Кілька разів міцно затягся.

Ступили ще п'ять-десять кроків...

Цигарка випала з рота Ідріса...

Ех... Він не мав би цього робити...

Попереду виднівся Імамкьої... Спочатку одне-два згібілих деревця, потім кілька цегляних хаток... Десяток голих дітлахів...

Ще сто кроків, і вони в селі... А там Сулейман Ага.

Ідріс озирнувся... Справа від дороги росли чагарники. Поглянув на жандармів – йшли зі зброєю в руках.

Він скочив, перестрибнув на інший бік каналу, впав, знову підхопився і побіг у чагарники. Жандарми – клац – перевели затвори, почулось два голосні звуки... У повітрі промайнув короткий і різкий свист, Ідріс рухнув на землю.

Жандарми підбігли до нього. З рота тоненькою цівкою текла кров. Він розплющив очі:

- Сулейман Ага ні про що не знає... – його голова впала на бік. З рота знову хлинула кров. Очі знову відкрились. – Як і я не знаю...

Не маючи сили знову заплющити їх, він лиш злегка напружився. І застиг на місці.

ВІДОМОСТІ ПРО ПЕРЕКЛАДАЧІВ

Аладько Дмитро
Рівне, Україна
dmytro.aladko@gmail.com

кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри романо-германської
філології Рівненського державного
гуманітарного університету.

Газдун Мія
Львів, Україна
mia0397@gmail.com

магістрантка факультету іноземних
мов Львівського національного
університету імені Івана Франка.

Гнатенко Сергій
Кам'янець-Подільський,
Україна
young19972299@gmail.com

магістрант КПНУ імені Івана Огієнка,
фахівець із перекладу (англійська
мова) згідно з дипломом КНЛУ.

Кравцова Марія
Львів, Україна
mariia.konovalova@gmail.com

асистент кафедри перекладознавства
і контрастивної лінгвістики імені
Григорія Кочура Львівського
національного університету імені
Івана Франка.

Кришталюк Ганна
Кам'янець-Подільський,
Україна
akryshtaliuk@gmail.com

кандидат філологічних наук, доцент
кафедри англійської мови
Кам'янець-Подільського
національного університету імені
Івана Огієнка.

Мельник Вікторія
Львів, Україна
vikamelnyk0811@gmail.com

студентка факультету іноземних мов
Львівського національного
університету імені Івана Франка.

Мельничук Анастасія
Ніжин, Україна
super.melnaaaa@ukr.net

студентка історико-юридичний
факультету Ніжинського державного
університету імені Миколи Гоголя.

Науменко Ольга
Очаків, Україна
tender14@gmail.com

кандидат філологічних наук,
викладач кафедри теорії та практики
перекладу з англійської мови
Чорноморського національного
університету імені Петра Могили

Пронь Романа
Львів, Україна
romanapron@gmail.com

студентка кафедри германської
філології Львівського національного
університету імені Івана Франка,.

ARS TRANSLATORICA

Урбанович Галина
Рівне, Україна
halynaurbanovych2804@gmail.com

студентка факультету іноземної
філології Рівненського державного
гуманітарного університету.

Харик Вікторія
Львів, Україна
v.i.k.a.77@ukr.net

студентка факультету іноземних мов
Львівського національного
університету імені Івана Франка.

Зубченко Святослав
Львів, Україна
svjatic_zu@meta.ua

асистент кафедри класичної філології
Львівського національного
університету імені Івана Франка.

Демиденко Ольга
Київ, Україна
olga.demydenko80@gmail.com

кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри теорії, практики та
перекладу англійської мови
факультету лінгвістики КПП ім. Ігоря
Сікорського”.

Михайлова Анна
Київ, Україна
evgenyivna@gmail.com

студентка кафедри тюркології, КНУ
імені Тараса Шевченка.

Науково-популярне видання

ARS TRANSLATORICA

Збірник перекладів

Випуск 3

The Collection of Translations

Issue 3

Формат 60x84^{1/16}.

Папір офсетний. Друк ризографічний.

Гарнітура Bookman Old Style.

Ум. др. арк. 2,8. Наклад 100.

Редакційно-видавничий відділ

Рівненського державного гуманітарного університету

м. Рівне, 33000, вул. Ст. Бандери, 12,

тел.: (0362) 26-48-83

Друк: «ПараГраф+»,

м. Рівне, 33000, вул. Гетьмана Мазепи, 6/8,

тел.: (0362) 26-49-27